

schampier

Hét onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

UNIVERSITEIT
GENT

BONI SELECTION Inschrijvingsgeld	
Reactie concurrent	
1092€	
€ / kg	incl. 1,340€
	excl. 1,264€
OS 7B st 21678	

Durf
~~Denken~~
Dokken

CAMERA'S OP UW KOT?

Het verhaal van Vlaanderen: behind the scenes

Te veel Tinder?

Dé beste workout-video: voor u getest

Colofon

Oplage
3000 exemplaren op papier

Verschijnt driewekelijks tijdens het academiejaar.

Verantwoordelijke uitgever
Pieter Beirens
Hoveniersberg 24, 9000
Gent

Druk
Graphius Gent
Traktaatweg 8
9041 Gent
Chef Cultuur
Helena Noppe

Hoofdredacteur
Pieter Beirens
Chef Wetenschap
Hannah Boen

Coördinator
Collin Cardon
Chef Beeld
Hannes Blockx

Chef Reclame & PR
Dries van Dort
Chef IT
Blockx, Hannes

Chef Lay-out
Kato Vanhaecke

Eindredacteur
Nathan Laroy

Redacteurs
Anaïs "Opa Vladimir" Vanassche, Collin "Bahaal"
Cardon, Dries "Blutch" Blontrock, Dries "Scrooge
McDuck" van Dort, Hannah "Fanny" Boen, Helena
"Fikske" Noppe, Lotte "Robin" Tossyn, Nette "Nero"
De Schrijver, Nina "Idexfix" De Neve, Odile "Fungirl"
De Vos, Pieter "Grote Smurf" Beirens, Renée "Muts"
Laroy, Robin "Asterix" van Damme, Tailah "Anatool"
Baert, Yanne "Kris van Valnor" De Frenne, Yumi
"Yosemite Sam" Demeyere

Medewerkers
Bavo "Wulpse Zulma" Bobelijn, Héloïse "Yoko Tsuno"
Vandekerckhove, Lynn "Eufrazie" Dekeyser, Rex
"Achiël" Verdonck

Beeld
Bavo Bobelijn, Collin Cardon, Dries van Dort, Hannes
"The Collector" Blockx, Kato "Emily the Strange"
Vanhaecke, Lies "Robbedoes" De Middelée, Odile
De Vos, Pauline "Kwabbernoot" Vandemoortele,
Pieter Beirens, Yanne De Frenne

Eindredactie
Anaïs Vanassche, Bavo Bobelijn, Bjarni "Jozefien
Kiekeboe" Vanhoutte, Dries Blontrock, Dries
van Dort, Hannah Boen, Helena Noppe, Héloïse
Vandekerckhove, Ibe "Blake" Braeckman, Lieke
"Kwek" Zuiderwijk, Lotte Tossyn, Louise "Mic
Mac Jampudding" De Meyer, Nathan "Hägar de
Verschrikkelijke" Laroy, Nina De Neve, Noah "Dokus"
Dols, Odile De Vos, Pieter Beirens, Rex Verdonck,
Sander "Mortimer" Muylaert, Tailah Baert, Yanne De
Frenne, Yumi Demeyere

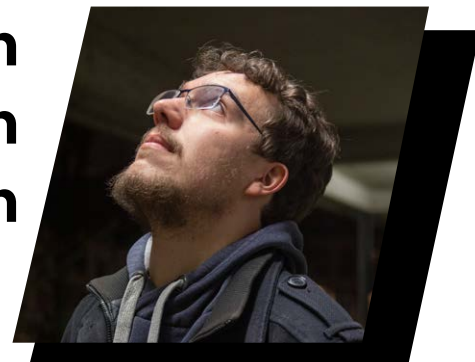
Cover
Hannes Blockx

CHECK ONZE WEBSITE!

Het is Vlaanderen of wij die zullen moeten betalen

DOOR PIETER BEIRENS
BEELD DOOR LIEKE ZUIDERWIJK

**"Voor mij is een verhoging van het inschrijvingsgeld bespreekbaar." Zo kop-
te de opinie die onze rector Rik Van de Walle op 13 februari voor *De Morgen*
schreef. In de digitale versie bleek het zelfs "wenselijk".**

Het argument is eenvoudig: al jaren
komt de Vlaamse overheid haar be-
loftes op het vlak van financiering
niet na, en worden indexeringen niet
volledig uitgevoerd. Met een conti-
nue stijging van studenten aantallen,
en blijvende kosten wat betreft ener-
gie, maaltijdvoorzieningen, huisves-
ting, enzovoort, wordt de financiële
situatie van UGent
onhoudbaar.

De gevolgen van deze
onderfinanciering zijn
voelbaar. Niet op zijn

minst in het feit dat UGent haar be-
groting eind vorig jaar goedkeurde
met een tekort van 13,6 miljoen euro.
Tegen 2027 zou dat oplopen naar 31
miljoen. Maar je hebt geen grote, rode
negatieve getallen nodig om te zien
dat de universiteit geld tekort komt.
De kotencrisis zet zich ongeremd
voort, met extreem hoge prijzen voor
koten (die niet altijd aan de wettelijke
basis voldoen) tot gevolg. Op hetzelf-
de moment worden de maaltijden
duurder en wordt er meer en meer
bespaard.

Zoals de "wenselijk" al connoteerde,
vraagt onze rector om het door de

overheid bepaalde inschrijvingsgeld
te verhogen. Een beetje een vreem-
de eerste impuls, gegeven hoe men
net het probleem beschreven heeft:
Vlaanderen komt haar beloftes niet
na, dus schuiven we de verantwoor-
delijkheid op de student? Gelukkig
laat hij die andere, weliswaar minder
gewenste, optie nog open: de over-
heidstoelage ver-
hogen (ofwel: de
overheid doet wat
ze zegt dat ze zou
doen).

**Het heeft wat weg
van een maffiafilm**

Het heeft wat weg van een maf-
fiafilm. De overheid heeft het geld
niet klaar om het hoger onderwijs
fatsoenlijk te financieren, dus ko-
men beide partijen overeen om het
elders te gaan halen. Bovenop de al
heersende besparingsmaatregelen,
én de invoering van de harde knip. Ik
wil niet zeggen dat het inschrijvings-
geld niet omhoog mag, maar ik weet
wel dat het de studenten niet zijn die
hun beloftes niet nakomen, en dat we
gerust wat kritischer mogen zijn voor
een overheid die, wanneer het haar
uitkomt, vastgelegde financierings-
mechanismen negeert.

Onderwijs

- Present & Dagelijkse Restkost 4.
- Best of: Gentse cultuur 5.
- Opinie: Fransen staken veel 7.
- Goochelvereniging Ylusiona 8.
- Krochten van de blandijn 9.
- Het verhaal van Vlaanderen 10.
- Gents tramnetwerk in coma 13.
- Financiële problemen UGent 14.
- SOS kotnachtmerrie 16.
- Wat gebeurt met je vakfeedback? 19.
- Puzzelpagina 19.

Cultuur

- Cultfilms: what's in a name? 30.
- De tirade 32.
- Kultuurkort 33.
- Interview met Gentse band Mayorga 34.
- Ode aan de strip 36.
- Te veel tinderen 37.

Wetenschap

- 22. Wetenschapskort
- 23. 10.000 stappen in de foute richting
- 24. Battle of the workout videos
- 26. Sportwetenschappers
- 28. Strava: aanslag op uw gezondheid?

Satire

- 38. Brugspaghetti slaat op naar € 7,20
- 39. Strip & Pol&Soc-marginalisatie

VAN PROCLAMATIE NAAR COLOMBIA

DOOR PIETER BEIRENS
BEELD DOOR LIES DE MIDDELEER

Na hun proclamatie gaan veel studenten feesten, uit eten of een job zoeken, maar niet allemaal. Toen **Lies De Middeleer** afstudeerde als master in de taal- en letterkunde Engels en Italiaans, vertrok ze naar Colombia. Ze verblijft er al sinds september en blijft nog tot begin juni. Een volledig schooljaar, dus. Dat is niet toevallig: ze geeft er namelijk vrijwillig Engelse les aan een middelbare school in San Martin, een dorpje zo'n 120 kilometer van de hoofdstad Bogota. Dat doet ze via het intercultureel uitwisselingsprogramma AFS. Zij bieden mensen de kans om in een ander land te studeren of vrijwilligerswerk te doen, waaronder Engels doceren in Colombia. Aan de lokale leerlingen geeft ze vooral lessen in uitspraak en taalvaardigheid, die ze overigens volledig zelf mag inrichten. Verder assisteert ze ook de andere leerkrachten.

Dit doet ze door haar collega's bij te staan tijdens hun eigen lessen, maar ook door zelf Engelse les te geven aan de andere docenten.

De keuze voor Colombia kwam er niet alleen voor het lesgeven. Lies wou namelijk al langer naar Zuid-Amerika om er Spaans te leren. Daarmee vult ze dan ook de uren wanneer ze geen lesgeeft, rondreist en de lokale cultuur of keuken leert kennen. Lies raadt het andere mensen dan ook aan om op uitwisseling te gaan. Het is de snelste manier om een nieuwe taal te leren en je wordt ondergedompeld in een nieuwe cultuur, wat bijvoorbeeld op reis niet zo is. Je maakt er vrienden van over heel de wereld en de mensen daar zijn je enorm dankbaar dat je als vrijwilliger komt helpen.

Dagelijkse Restokost: MOUSSAKA

Op een maandagavond degusteerde ik de moussaka met zoete aardappel van De Brug. Ik kreeg reeds spijt van mijn keuze toen ik zag welke vreemde voedselbrij ze op mijn bord kwakten. Het woord moussaka betekent 'fris' in het Arabisch, maar dat was deze uitvoering ervan allerminst. Een bruine drek, zelfs Vlaamse hutsepot onwaardig, werd over de toonbank naar mij toegeschoven. Na deze visuele ontzuivering was de teleurstelling echter nog niet compleet. Ik gok dat de zwarte kolen in mijn bord aangebrande aubergine moesten voorstellen. De aubergine is sowieso al het marginale neefje van de courgette, maar dit is toch wel een ontoring die ze niet verdient. Ook zou ik willen suggereren om de naam van het gerecht te veranderen van 'moussaka met zoete aardappel' naar 'moussaka met hier en daar een stukje zoete aardappel'. Laat het duidelijk zijn: dit is zeker niet mijn favoriete Brugmaaltijd. Het is een aanfluiting van de Griekse cultuur die de xenofobie in mij aanwakkert.

DOOR TAILAH BAERT
BEELD DOOR ODILE DE VOS

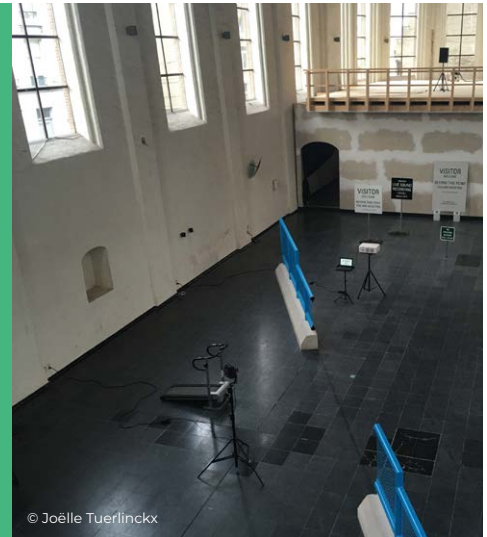
SPIJT VAN MIJN KEUZE

BEST OF: Gentse cultuur

DOOR HÉLOÏSE VANDEKERCKHOVE

KUNSTHAL GENT

De Kunsthal vertoont hedendaagse kunst in een 13de-eeuws karmelietenklooster. Het is sinds 2018 een hotspot voor nieuwe kunstenaars en *the place to be* voor *the artsy few*. Het ligt op twee minuten wandelen van het Gravensteen en tickets worden volgens het principe 'pay what you can' aan de man gebracht. De tentoonstellingen zijn enkel toegankelijk in het weekend en drie keer per jaar vindt een nieuwe opening plaats. In de week zijn er regelmatig lezingen, screenings of workshops die aangekondigd worden op de website, zeker de moeite waard om in de gaten te houden dus. Naast de *Endless Exhibitions* zijn er sinds midden februari twee nieuwe tentoonstelling te bezichtigen. Van de kunstenaars die momenteel werk laten zien, is de expositie van **Dieter Durinck** de moeite waard. Onder voorbehoud wel, want kunst blijft altijd een beetje *trial and error*.

© Joëlle Tuerlinckx

STUDIO SKOOP

De Studio Skoop, door echte Gentenaren ook simpelweg 'Skoop' genoemd, is een bioscoop recht uit de jaren 70 en een must voor iedereen die ook maar een beetje van films houdt. De Skoop is te vinden op het Sint-Annalein, vlak naast de Copy Cash en makkelijk zichtbaar door de neonletters. Je moet er niet zijn voor stereotiepe Amerikaanse actiefilms of weinig verrassende romcoms. Naar eigen zeggen brengen ze internationaal geprezen kwaliteitsfilms uit alle hoeken van de wereld. De filmzalen ogen sereen en zijn versierd met oude film posters. Je kan bekomen van de kunstzinnigheid in een knus cinemacafé. Een ticket kost een student 9 euro in plaats van 11 euro. Die gereduceerde prijs is overigens op maandagavond het standaardtarief. Waarschuwing: emmers popcorn en cola verkopen ze hier bewust niet.

KOPERGIETERY

De Kopergietery is een theater zonder sterallures in de buurt van Portus Ganda. De voorstellingen hebben een hoog artistiek gehalte en vaak een vrolijke kijk op de wereld. Wie houdt van originaliteit en visuele hoogstandjes is hier aan het juiste adres. Er staat niet alleen theater op het programma, ook dans en muziek komen aan bod. Verwacht je niet aan voorstellingen van grote, gevestigde regisseurs, want op deze plek krijgen jonge makers en beginnende acteurs voorrang. Voor een ticket betaal je een studentenprijs van 10 euro, wat zijn geld zeker waard is. Tickets moet je op voorhand bestellen, maar door het ruime aanbod zijn er meestal nog voldoende zitjes over voor wie op het laatste nippertje beslist.

© Dirk Van Esbroeck

BINNENKORT BIJ NTGENT

4.48

SARA DE BOSSCHERE &
DE ROOVERS

4 & 7/03

JACKIE

THEATER MALPERTUIS &
LIEN WILDEMEERSCH

9—11/03

WHO'S
TUPAC

JR.CE.SAR & KVS

11 & 12/03

TICKETS & INFO
NTGENT.BE

STUDENTENTARIEF: SLECHTS €15

Wat kunnen de Fransen toch staken

DOOR NINA DE NEVE
BEELD DOOR YANNE DE FRENNE & KATO VANHAECKE

Haal de gele hesjes maar uit de kast, het is weer staking in Frankrijk. Mijn erasmusavontuur is niet zozeer 'Emily in Paris', als wel klagen over de universiteit en miserie door de stakingen.

Uiteindelijk is een van de doelen van Erasmus, naast studeren en feesten, ook een andere cultuur leren kennen. Na een semester in Frankrijk kan ik zeggen dat het me redelijk gelukt is. Tot nu toe is mijn leven in Frankrijk er een van uitersten: Pictionary spelen met 65+'ers, veel stokbrood en kaas eten, maar ook af en toe ook een beetje studeren – als er geen staking is tenminste. Want als Fransen niet tevreden zijn, dan staken ze. En dat doen ze vaak. Heel vaak.

Ondertussen ben ik aan veel typisch Franse dingen wel al gewend, maar het went niet echt om op een doodnormale woensdagavond een bowling uit te lopen en te stoten op mensen die met brandende fakkels door de straten lopen en roepen dat ze het niet eens zijn met de gevestigde orde. Of op een zaterdagochtend naar de bib willen gaan, maar een uur rond moeten fietsen omdat de straten afgezet zijn, want ja, straks is er een protestmars. Zo goed als elke week in februari was er wel een staking, soms zelfs twee. Allemaal goed en wel, tot de vakantie waar je zo naar uitkeek plots in het water valt. "De TGV rijdt niet, dus ik kan je niet komen bezoeken, sorry." Op z'n minst gezegd *pokke-irritant* dus, die stakingen.

Tijdens mijn allereerste maand aan de universiteit was er al een staking. Het was wel te begrijpen, want de situatie was slecht. Het online systeem werkte niet, er waren nog geen uurroosters en van heldere communicatie was er ook niet echt sprake.

Sommige lesgevers hadden zelfs nog geen contract gekregen. Dus vonden de proffen er niets anders op om het werk voor een dag neer te leggen, en ik kon het hen niet kwalijk nemen.

“
**Want als Fransen niet
tevreden zijn, dan
staken ze. En dat doen
ze vaak. Heel vaak.**

Of al dat staken iets heeft opgebracht, betwijfel ik. Pas na twee maanden kwam er aan de universiteit eindelijk schot in de zaak en de Fransen zijn nog altijd even ontevreden over elke beslissing die **Macron** neemt. Maar ik moet wel toegeven dat, hoe hard ik me soms ook kan ergeren aan de stakingen, de Fransen het wel direct goed doen. Er bestaat zelfs een site om aan te kondigen wanneer en waar er een staking is: *C'est la grève!* Staken is gewoon een deel van de Franse cultuur en het zou jammer zijn als het ooit zou verdwijnen. Wanneer er een onpopulaire beslissing wordt aangekondigd, worden de gele hesjes van onder het stof gehaald en de piketten be-

mand. En die burgerlijke ongehoorzaamheid valt eigenlijk wel te bewonderen.

Goochelvereniging Ylusiona:

“Het is niet dat we mensen in twee zagen”

DOOR PIETER BEIRENS

Hoewel veel studentenverenigingen zichzelf fantastisch zullen noemen, is er maar eentje echt magisch: Ylusiona, de vereniging voor goochelaars. Mentor en oud-praeses Marvin De Buyst ontsluit het mysterie van de vereniging.

Wat doet Ylusiona?

“Wij zijn een goochelvereniging. Wij organiseren één keer per maand een groot evenement, en dan twee keer per maand geven wij workshops in het goochelen. Voor mensen van alle niveau's: beginners, mensen die er niets van kennen en gevorderden. We passen ons aan het niveau van de mensen aan. Hoe meer ze doorgroeien in de vereniging, hoe beter de trucs die ze leren.”

Is het de bedoeling om te leren?

“Bij de workshops wel, de maandelijkse evenementen zijn anders. We doen daar bijvoorbeeld casinoavonden waarbij je vals mag spelen, kroegentochten, filmavonden, van alles een beetje.”

Jullie logo en lint zijn gebaseerd op speelkaarten. Licht daar de focus ook bij de vereniging, of gaat het breder?

“Het gaat heel breed, maar omdat we vooral focussen op close-upgoochelen, is het meeste wel met kaarten. Het is niet dat we podiummagie doen en mensen in twee zagen (*lacht*). Het gaat meer over trucs die je kan doen als je in de Overpoort bent en je je verveelt. Dan kan je een kaartspelletje of een munt bovenhalen. Mentalisme komt ook redelijk veel aan bod, gedachten trucs of iPhones kraken. Mensen linken kaarten meestal met goochelen, dus vandaar het logo.”

Jullie hebben een tiental leden. Hoe ervaren zijn die?

“Wij werken met verschillende niveau's. Als je nog niets van ervaring hebt, start je bij niveau nul waarbij we je echt simpele basistrucs leren. Vervolgens groei je door naar een volgend niveau, moet je een soort mini-opdrachtjes doen. Dat is niet echt een doop. Het gaat bijvoorbeeld over goochelen in de Overpoort voor een

groep mensen. Eens je dat zo'n drie of vier keer gedaan hebt, verdien je je lint. Dan kan je bij ons doorgroeien naar niveau 1, 2 of 3. De meeste leden zijn nu niveau 1. We hebben wat mensen op niveau 0, maar die zijn er maar onlangs bijgekomen. Het praesidium zit gemiddeld op niveau 2.”

Hoe zijn jullie ontstaan?

“We zijn zes jaar geleden begonnen met drie mensen. We waren wat aan het kaarten, en begonnen dan te praten over goochelen en magie. Toen bedachten we ons: in Gent is er een vereniging voor alles, maar is er ook een voor goochelen? We hebben dat

opgezocht en het bleek van niet, dus we dachten: waarom niet? We hebben die dag zelf nog een schild ontworpen en opgezocht wat we allemaal moesten doen. Voor we het wisten hadden we contact met andere goochelaars in Gent, ook studenten. In het begin waren het bijeenkomsten onder elkaar, om elkaar trucs te leren. Dan hebben we meer en meer gediscussieerd over hoe we kunnen uitbreiden en studenten effectief kunnen betrekken. Zo zijn we op het concept van Ylusiona gekomen.”

Is er een zwijgplicht?

“Ja. Vanaf het moment dat je je lint wil verdienen, leg je eigenlijk ook een eed af om de geheimen te bewaren van het goochelen en van Ylusiona, en die niet te delen met andere mensen.”

Het gebeurt zelden dat een interview met meer eindigt dan een beleefde vaarwel. Het interview met **Marvin**, mede-oprichter van Ylusiona, eindigde met een ware goochelshow, of toch met een zeer indrukwekkende kaartentruc. Wij bleven alvast betoverd achter.

De krochten van de Blandijn: tunnels, turbines & een sexy zwembroekmodel

DOOR COLLIN CARDON // BEELD DOOR HANNES BLOCKX

De Blandijn, tempel van de progressieve roker, historisch bastion tegen lezingen van Filip Dewinter, en qua hoogte net in de schaduw van de Boekentoren. Maar ondergronds vinden er taferelen plaats die het daglicht niet mogen zien.

Weinig studenten die niet ooit het befaamde gebouw moesten binnestappen. Het hoofdgebouw van de faculteit Letteren en Wijsbegeerte schittert als een *'shining city upon a hill'* voor alle fietsers die de befaamde gelijknamige 'berg' op moeten fietsen om op tijd in hun ochtendcollege te geraken. Maar voor veel studenten is de achtergrond van dit gebouw onbekend.

Dit walhalla van de linkse student staat immers op de ruïnes van ont-eigende arbeiderswijken. **Henry Van de Velde**, de befaamde architect van de Boekentoren, kreeg ook opdracht om de gebouwen die we nu kennen als de Blandijn te ontwerpen. Helaas liep dit project uit, en de inmiddels hoogbejaarde Van de Velde liet het over aan zijn assistent, **Eugène Delatte**.

Het gebouw deed naast faculteitslocatie en gezellige rokersplaats ook dienst als centrum van het (links) studentenverzet. Tijdens het grote studentenprotest van '69 werd het uitgeroepen tot 'studentoraat', tot dat de protestbeweging door de toenmalige Rijkswacht werd neergedrukt. De laatste decennia doet het haar reputatie alle eer aan met de protesten tegen lezingen van Vlaams Belangflopstuk **Filip Dewinter**.

Maar naast de *trabla*, het befaamde auditorium 5 en de vele trappen naar de zesde verdieping heeft de Blandijn nog een toplocatie: de kelders. Dat (beperkte) tunnelcomplex weerspiegelt het karakter van

de Blandijn, omdat het zowel studentenverenigingen als leslokalen en de poetsdienst herbergt. We kunnen de poetsdienst trouwens feliciteren met hun excellente ruimtebekleding. Als ze nog kopieën hebben liggen, mogen die altijd onze kant uitkomen. De studentenverenigingen verkopen vanuit hun kelderlokalen boeken, TD-toegang, en zelfs hele reisavonturen. Gelukkig worden de kookactiviteiten boven in de gang uitgevoerd: de geur zou namelijk nauwelijks kunnen ontsnappen.

Maar achter gesloten deuren vinden we uiteindelijk ook hele ventilatiesystemen en -pompen. De stinkbommen indachtig kunnen we de toekomstige geurterrorist aanraden om zich niet te beperken tot een lokaal. Doe de Blandijn eer aan, *go big or go home*, en laat alle studenten een poepie ruiken.

“Bij de vroege middeleeuwen fantaseren historici gewoon alles erbij”: Het verhaal van Vlaanderen

DOOR DRIES BLONTROCK, YUMI DEMEYERE & ROBIN VANDAMME
// BEELD DOOR HANNES BLOCKX

‘Het verhaal van Vlaanderen’ beroert de gemoederen. Het programma wordt om uiteenlopende redenen verguisd en geloofd, maar historici Jan Dumolyn en Steven Vanderputten staan achter hun deelname: “Kijkers zien dat achter die cinema en dat entertainment nog iets anders zit.”

Het lijkt wel alsof iedereen een mening heeft over ‘Het verhaal van Vlaanderen’. Zowat alle zichzelf respecterende historici hebben ofwel het programma neergesabeld in een opiniestuk, ofwel eraan meegewerkt. Professoren **Steven Vanderputten** en **Jan Dumolyn** behoren tot die laatste categorie. We spreken hen op een iets te frisse maandagmorgen in de schaduw van de Sint-Pietersabdij.

Wat was de eerste reactie toen de programmamakers jullie contacteerden om mee te werken aan ‘Het verhaal van Vlaanderen’?

Vanderputten: “Het was midden in de coronaperiode en begon met een breed gesprek via Teams. Het was eerlijk gezegd vrij incoherent. Een redactrice vertelde me dat het programma ‘iets wou doen’ met mijn periode, de ‘duistere middeleeuwen’ dus. De makers waren eigenlijk van plan om de vroege middeleeuwen over te slaan. Ik moest een case maken om die periode in het programma op te nemen. De redactrice vertelde me dat het moeilijk zou zijn om de periode in het programma op te nemen, omdat mensen dat niet zouden kennen en de makers herkenbare verhalen wilden vertellen. Ik heb dan gevraagd wat ze eigenlijk wilden, kijkers kennis laten maken met verhalen uit het verleden of verhalen

vertellen die ze eigenlijk al kenden.”

Dumolyn: “Voor mij lag dat helemaal anders: 1302 en de Bourgondiërs, dat wilden ze sowieso behandelen. Dat is een mogelijke kritiek op het programma. De thema’s beantwoorden aan een verwachtingspatroon. Het is evident dat er een aflevering over 1302 zou zijn, net als over de Bourgondiërs, zeker sinds **Bart Van Loo** (auteur van het gelijknamig cultuurhistorisch werk, *red.*).”

“

“Het is niet zo erg als History Channel. Het is ook geen BBC-documentaire. Het zit ergens ertussen.”

– prof. Dumolyn

Was jullie rol beperkt tot het woordje uitleg dat we in het programma zien, of hadden jullie inhoudelijk ook wat in de pap te brokken?

Dumolyn: “Ik heb het scenario nagelezen van de vierde aflevering (‘1302’, *red.*), maar niet van die over de Bourgondiërs.”

Vanderputten: “Ik heb het scenario van de derde aflevering ingekken de avond voor ik naar de studio moest om *headshots* te filmen. Er werd me eigenlijk niet gevraagd om feedback. Ik heb het natuurlijk wel gedaan, omdat de programmamakers onze antwoorden op voorhand wat uitgeschreven hadden. Ik heb natuurlijk geweigerd om dat te vertellen. Uiteindelijk mochten we zeggen wat we wilden. Er was wel een zekere huiver, bij mezelf en enkele collega’s, voor hoe de makers alles zouden monteren. Het viel wel mee op termijn, maar er waren discussies in de studio wanneer de programmamakers te kennen gaven: ‘We hebben liever dat je dit zegt.’”

“AWEL JA, DAN VERTEL IK OVER EEN PRINSES.”

Dumolyn: “Veel collega’s zijn terughoudend en bang om niet alle nuances te kunnen vertalen. Je moet dat ook een beetje loslaten. Bij de kritiek die vooraf over het programma geuit werd, dacht ik

soms dat mijn collega's bang waren voor hun eigen schaduw. Als je iets in dat format brengt, is dat niet hetzelfde als een les aan de universiteit."

“
“De programmamakers hadden onze antwoorden op voorhand wat uitgeschreven. Ik heb dat natuurlijk geweigerd.”
– prof. Vanderputten

Vanderputten: “Uit de reacties viel op dat veel kijkers begrepen dat wij serieuze nuances aanbrachten. Ze zien de commentaar van experts niet als een saai interludium. Nu stromen de uitnodigingen binnen om dat genuanceerde verhaal te komen vertellen. Kijkers begrijpen wel dat achter het verhaal een enorme wetenschappelijke wereld schuilgaat. Het is ook infotainment. De makers wilden het graag hebben over een prinses. Awel ja, dan vertel ik over een prinses.”

Bij Judith Van Francië leek het alsof de waarheid niet in de weg mocht staan van een goed verhaal.

Dumolyn: “(lacht) Bij de vroege middeleeuwen fantaseren ze gewoon alles erbij wegens weinig bronmateriaal. Maar over Judith Van Francië was er een didactische kans om te tonen dat er ook twijfel is.”

Vanderputten: “Door aan verschillende experts te vragen of het Judith was, wilden ze een cinematografisch effect creëren met opeenvolgende ja's en nees. Ik wou er niet op antwoorden, en dan keek de ploeg nogal sip naar mij. Het is een wetenschappelijke cliffhanger, zei ik dan. Wat als het niet Judith was? *Who cares!* We doen momenteel onderzoek naar die resten, maar als ze niet van Judith blijken te zijn, ben ik even gelukkig; dat is even waardevol. Het onderzoek kan niet mislukken.”

Zijn jullie tevreden over het effect dat het programma heeft gehad?

Dumolyn: “Zeker.”

Vanderputten: “De reacties zijn heel sympathiek. Je hoort soms commentaar dat we iets niet aangeraakt hebben in het programma. Als je praatte met de programmamakers, merkte je dat zij gewoon leuke verhalen wilden, maar wel met contextualisering door experts. Daar ben ik heel blij mee. Ze hadden voor de Vikings ook een verhaal voorbereid met veel vlammen en lijken. Dus dat had ook gekund.”

Dumolyn: “Die Vikings waren het meest stereotiepe van het hele programma. Ik heb daarmee zitten lachen. Na **Ambiorix** en de Guldensporenslag komen er geen veldslagen meer.”

“
“De opnames van de veldslag met de Romeinen waren erg duur. Die re-enactors volgen alleen bevelen in het Latijn op.”
– prof. Vanderputten

Vanderputten: “De opnames van de veldslag met de Romeinen waren ook erg duur omdat ze enorm veel tijd gekost hebben. Die re-enactors gaan zo op in dat verhaal dat ze alleen bevelen in het Latijn opvolgen. (algemene hilariteit)”

“ZOALS KINDEREN EN TIENERS ERNAAR KIJKEN”

Is Vlaanderen met ‘Het verhaal’ definitief op de trein van commerciële, spectaculaire geschiedenis gesprongen, zoals National Geographic en History Channel dat al langer doen?

Dumolyn: “Het is niet zo erg als History Channel, waar ufo's piramides bouwen. Het is ook geen BBC-documentaire. Het zit ergens ertussen. De makers willen natuurlijk beantwoorden aan bepaalde verwachtingen.”

Vanderputten: “Je moet naar het programma kijken zoals kinderen en tieners ernaar kijken. Er worden experts aan het woord gelaten, dus kijkers zien dat achter die ci-

nema en dat entertainment nog iets anders zit. Het programma wil natuurlijk kijkers lokken en dat is gelukt.”

Het is vooral een entertainment-programma, maar presentator Tom Waes vertelt ook dat het mogelijk lesmateriaal is.

Dumolyn: “Wij zijn ook uitgenodigd in de VRT-studio om aparte clipjes op te nemen voor het onderwijsarchief, als educatief materiaal. De leerkracht kan dan een fragment tonen.”

materie breed beschikbaar maken. Daarom hoop ik dat dit programma een gamechanger wordt. We hopen dus dat er meer aandacht komt voor de geschiedenis die in het programma aan bod komt.”

Vanderputten: “Het format met experts die contrapunten aanreiken: dat contrast werkt goed. Mensen zijn geïnteresseerd.”

De discussies over de reeks die geschiedkundigen uitvechten op de opiniepagina's van kran-

Dumolyn: “Dat is de schuld van de pers. Die moet doen alsof alles gepolariseerd is. Wij staan aan de koffie ook samen te lachen met alle ophef over de reeks. Iedereen schrijft iets alsof we kritiek hebben op elkaar, maar die wetenschappelijke discussies voeren we ook onder elkaar. Ik ben het bijvoorbeeld niet eens met **Bruno De Wever**, die vindt dat de belangrijkste les van geschiedenis is dat het ook anders had kunnen lopen. Ik vind het interessant om ook naar structuren en langetermijnpaden te kijken; niet alles had altijd anders kunnen lopen. Die discussie voeren we vaak.”

Is het dan positief voor historici om voor het voetlicht te treden in de media?

Dumolyn: “Het is beter dat wij er zitten dan dat het **Mia Door-naert** of **Rik Torfs** zijn. (lacht)”

Vanderputten: “Het is goed dat experts aan het woord komen in plaats van mensen die een mening hebben en dan overall oren. Zwijg als je er niets over weet. Het programma is een mooie gelegenheid om wetenschap onder de aandacht te brengen. We doen het niet omdat we mediageil zijn, ik althans niet. (Dumolyn maakt lachend misbaar)”

Vanderputten: “In drie minuten vertel je dan iets over zaken die niet aan bod kwamen, maar die je wel belangrijk vindt binnen je periode.”

Dumolyn: “Historici hebben een dankbare wetenschap. Er is een breed publiek en we kunnen onze

ten zijn soms bijzonder vurig. Heeft het wat weg van een catfight tussen historici?

Vanderputten: “Het is eigen aan de historische wetenschap dat mensen het oneens kunnen zijn, maar in de media wordt dat als een ad-hominemdiscussie gezien.”

Gents tramnetwerk in kunstmatige coma door jarenlange onderfinanciering

DOOR PIETER BEIRENS
BEELD DOOR HANNES BLOCKX

Gent zou Gent niet zijn zonder haar trams. Een samenvallende reeks herstellingsoperaties gedurende dit academiejahr maakt het gebruik van de tram echter zeer moeilijk. Een jarenlange onderfinanciering van de Gentse tram lijkt de grote boosdoener.

Zondagavond, wanneer studenten zware koffers vol kleren en restjes voedsel van de thuisbasis naar het kot moeten sleuren, staat de tram voor hen klaar. Onder normale omstandigheden, toch. Een grote hersteloperatie voor het tramsporennetwerk bemoeilijkt het gebruik van de trams namelijk enorm. Al sinds september zijn onder meer campus Sterre en Flanders Expo niet bereikbaar met de tram. Tram 1 rijdt ondertussen ook enkele weken niet naar Gent-Sint-Pieters. Het is normaal dat sporen onderhouden moeten worden, maar waarom gebeurt dat bij allemaal tegelijk? De samenloop van werkzaamheden heeft iets weg van een kunstmatige coma, waarbij het tramnetwerk voor onderhoud bijna volledig stilgelegd wordt, en de pendelaar de dupe is.

“

**Ondertussen blijven Gentenaar en student
wachten op een tram die niet komt**

In Gent zal het antwoord op de vraag 'Waarom nu?' alvast duidelijk zijn: omdat er te lang onvoldoende in de Gentse tram werd geïnvesteerd. In 2018 moest toenmalig mobiliteitsminister **Ben Weyts** (N-VA) zijn beleid hiertegen nog verdedigen. Hij verwees toen naar een bedrag van 270 miljoen dat geïnvesteerd was of zou worden. *De Gentenaar* nam dat onder de loep, en kwam te weten dat slechts 9 % van dat bedrag naar spoorvernieuwingen ging. Meer dan een derde (100 miljoen) was voorzien voor stelplaats Wissenhage bij Wondelgem, een gepland project uit de vroege jaren

2000 dat al jarenlang moet opboksen tegen afgewezen vergunningen. De brug om de trams tot daar te krijgen, ligt er al dertien jaar.

Wissenhage is niet het enige project dat al twintig jaar onderaan in een schuif ligt. Studies naar een tramlijn 7 (Gent-Sint-Pieters - Dampoort) en een uitbreiding van tram 4 (richting Muide) waren goed voor een prijskaartje van 2 miljoen, zonder zicht op uitvoering. Ooit was er zelfs sprake van een tram 3 (Gentbrugge - Mariakeke) – ondertussen een vervlogen droom. Wat in die periode wel werd verwezenlijkt, was de doortrekking van tram 4 naar het UZ, en van tram 2 naar Zwijnaarde. Toch bleef het beeld van een ondergefinancierd openbaar vervoer in Gent primeren, zeker door het aantal nieuwsberichten over problemen met sporen en het wegdek. Sinds november 2017 rijdt tram 4 bijvoorbeeld al niet meer richting Moscou, door versleten sporen.

Toen **Mathias De Clercq** (Open VLD) in 2019 Gents burgemeester werd, en **Lydia Peeters** (zelfde partij) later dat jaar minister van Mobiliteit, leek het tij echter te keren. In september 2021 kondigde de minister nieuwe investeringen aan voor tram 7 en tram 4. Deze zouden in totaal 465 miljoen kosten, onder meer omdat het ook de verkeersknoop aan de Dampoort moet oplossen. In de zomer van 2022 werd de huidige reeks herstellingen aangekondigd waarvan de kost zou oplopen tot meer dan 50 miljoen. Een ferm pak meer dan bij Weyts. Of men echt kan spreken van een ware evolutie qua investeringen in openbaar vervoer is echter de vraag. Doorheen de jaren werd tram 7 al zo vaak aangekondigd dat echte vooruitgang bewezen moet worden voordat de Gentenaar het gelooft. Tram 3, waar Gentenaars al meer dan 20 jaar op wachten, lijkt meer mythe dan plan. Van stelplaats Wissenhage is nog geen spoor te bekennen, en daarbovenop heeft De Lijn vorig jaar ferm moeten snoeien in het aanbod van bussen in Gent, wegens gebrek aan budget. Ondertussen blijven Gentenaar en student wachten op een tram die niet komt.

FINANCIËLE PROBLEMEN UGENT: RECTOR WIL INSCHRIJVINGSGELD VERHOGEN

DOOR PIETER BEIRENS // BEELD DOOR HANNES BLOCKX

Besparingen, meer besparingen en een Vlaamse overheid die niet meewerkt: het is slecht gesteld met de financiën van onze alma mater. De oplossing van rector Rik Van de Walle: het inschrijvingsgeld verhogen.

De energiecrisis van eind 2022 brak de dam open van een probleem dat al veel langer in de maak was: onze universiteit komt niet meer rond met haar centjes. In november keurde de Raad van Bestuur de begroting goed, maar dan wel met een gepland tekort van 13,6 miljoen euro in 2023. De inkomsten kunnen de uitgaven niet dekken. Er wordt ook geschat dat indien er niets verandert, het tekort kan oplopen tot 31 miljoen euro in 2027, het jaar waarin de meerjarenbegroting van 2024-2027 afloopt. De doodsteek komt wellicht vanwege de stijgende energieprijzen. Zo blijkt de geraamde meerkost voor energie in 2023 al 15,5 miljoen euro te

zijn, maar ook stijgende uitgaven aan onder meer lonen diepen de tekorten verder uit. De crisis geldt voor iedereen, zo ook onze alma mater.

“

De financiële druk is al veel langer voelbaar

Hoewel de plotse en intense uitrol van energiebesparingsmaatregelen eind vorig jaar het doet vermoeden, mag voor dit probleem niet enkel de energiecrisis als grote boosdoener worden aangewezene. De financiële druk is al veel langer voelbaar.

BESPAREN, BESPAREN, EN NOG EENS BESPAREN

In februari 2022 keurde de Raad van Bestuur nog een reeks besparingen goed in het kader van het 'kerntakendebat' en 'de meerjarenbegroting in evenwicht', met hoger inschrijvingsgeld voor doctorandi en besparingen bij het administratief en technisch personeel (ATP) tot gevolg. De huidige financiële problemen zullen het kerntakendebat hoogstwaarschijnlijk nog heviger doen opblaaien, en we kunnen ons wellicht verwachten aan nog meer besparingen. Althans, zoveel valt toch te concluderen uit de opmerkingen die de Commissie Financiën bij de bespreking van de begrotingen gaf. Ook de herberekening van de maaltijdprijzen, de herziening van het financieel beleid wat betreft de homes en de herfinanciering van het project AndersWonen@UGent die het laatste jaar zijn doorgevoerd, passen al te goed bij de zich steeds verder opdringende nood aan een financieel gezonde universiteit. Maar waar komt die druk vandaan?

Begin deze week gaven de Vlaamse rectoren duidelijk antwoord op die vraag.

Rector **Rik Van de Walle** klaagde in een opiniestuk in *De Morgen* (13-02-2023) het (wan)beleid van de Vlaamse Overheid aan. Zij zou de “decretaal vastgelegde financieringsmechanismen” al jaren niet nakomen, aldus Van de Walle. Lees: het aantal studenten blijft stijgen, maar de financiering vanuit Vlaanderen volgt niet mee zoals beloofd werd. Dit omdat de zogenaamde ‘kliks’, de proportionele toewijzing van middelen naargelang het stijgend studentenbestand, uitblijven. Ook indexeringen zouden niet volledig doorgevoerd worden.

PRIJZEN STIJGEN

Naast de vaststelling van deze feiten komen de Vlaamse rectoren ook met een oplossing: het inschrijvingsgeld voor niet-beursstudenten verhogen, bovenop de jaarlijkse indexerings. Die bedragen worden door de overheid vastgelegd, waardoor de universiteiten sowieso naar Vlaanderen moeten kijken om hun middelen te vrijwaren, via inschrijvingsgeld of de werkingstoeilage (de financiering vanuit Vlaanderen). Wel wordt benadrukt dat beursstudenten, die slechts een deel van het inschrijvingsgeld betalen, niet geraakt zouden worden door een dergelijke stijging. Die zou volgens rector Rik Van de Walle zelfs kunnen bijdragen tot de betaalbaarheid van studeren voor beursstudenten, indien een deel van die hogere inschrijvingsgel-

den wordt gebruikt om een verlaging ervan langs de zijde van de beursstudenten te financieren.

Dat de rectoren lijken te kiezen voor hoger inschrijvingsgeld, wordt niet overal met applaus onthaald. Op sociale media regende het reeds negatieve reacties, ook vanuit de Vlaamse politiek. Vlaams parlements lid en professor ‘bestuursrecht’ aan UGent **Brecht Warnez** (CD&V) vindt het idee “onbespreekbaar”. Fractie leider **Thijs Verbeurgt** (Vooruit) wijst dan weer

“

“De studenten worden op dit moment al langs alle kanten getroffen door prijsstijgingen”
– Sven Lippens,

de vinger naar onderwijsminister **Ben Weyts** (N-VA) en verwijt de Vlaamse regering de factuur door te schuiven.

Ook bij de studenten lijkt er onvrede over het voorstel. “Wij zijn niet te vinden voor het optrekken van de inschrijvingsgelden”, aldus **Sven Lippens**, voorzitter van de Gentse Studentenraad (GSR). “Het volledige bedrag is het eerste dat je als toekomstige student te zien krijgt en dat kan een afschrikkend effect hebben.” Het is ook duidelijk waarom hoger inschrijvingsgelden gevoelig liggen. “De stu-

denten worden op dit moment al langs alle kanten getroffen door prijsstijgingen, ook vanwege de universiteit.”

Volgens Lippens is de financiële druk op de universiteit nu al te voelen bij studenten. “Als studentenvertegenwoordigers merken wij overal de druk en de gaten die in de begroting zitten door de gebrekkige financiering vanwege de overheid. De UGent alleen al krijgt jaarlijks tientallen miljoenen minder van de overheid dan beloofd, omdat zij indexeringen en ‘kliks’ niet toepast. Dit terwijl de kosten jaar na jaar stijgen.”

SOS kotnachtmerries: “Er hingen verborgen camera’s in mijn kot”

DOOR YUMI DEMEYERE & YANNE DE FRENNE

‘Kotlife’: de term wordt wel eens gebruikt om de gammele gezelligheid van een studentenkot te beschrijven, maar het kotentekort werkt hachelijke toestanden in de hand. “Elke nacht waarop iemand bleef slapen werd omgerekend naar de prijs van een hotelnacht, en toegevoegd aan mijn huur.”

“Meerdere nachten na elkaar werd er ingebroken”, vertelt **Alexandra Baars** (23), masterstudent moraal-wetenschappen. “Steeds dezelfde man. Hij probeerde binnen te geraken in onze kamers en slaakte oerkreten op de gang. De voordeur was kapot, we konden niets doen.” Alexandra zat op kot aan de boekentoren voor 380 euro per maand. Intussen is de prijs al fors gestegen. Ze legde met haar kotgenoten een klacht neer bij de politie, maar die kon weinig doen als de voordeur niet gerepareerd werd. De kotbaas dan maar. “Nooit bereikbaar. Ze stuurde dan iets als: ‘Sorry, nu niet, ik ben op een cruise.’ Het leek onmogelijk om die voordeur te vervangen of repareren. Vrij

ironisch, want het was een familie van schrijnwerkers.”

Alexandra is niet alleen; je hoort de absurdeste verhalen. Het is dan ook handig om op de hoogte te zijn van je eigen rechten en de wetgeving rond koten. Een kapotte voordeur, bijvoorbeeld, is de verantwoordelijkheid van de kotbaas. Ze zijn verplicht die te repareren.

“
Het leek onmogelijk om
die voordeur te vervangen
of repareren. Vrij ironisch,
want het was een familie
van schrijnwerkers

Verloren kotsleutels dan weer niet: dat zijn kleine herstellingen, en moeten door de student zelf betaald worden.

Gentse kotbazen moeten een conformiteitsattest bezitten: hun koten moeten voldoen aan minimumnormen voor ze verhuurd mogen worden, gaande van aantal toiletten per units, brandbeveiliging tot plafondhoogte en kamerop-

pervlak. Toch blijkt uit cijfers van Kotatgent dat heel wat koten zonder zo’n attest verhuurd worden.

OP JE STREPEN STAAN

Als het foutloopt, is een waterdichte ontsnappingsroute bedenken een complexe klus. Zeker als je een onschuldige, goedbedoelende eerstejaarsstudent bent. “Er hingen verborgen camera’s”, vertelt journalistiekstudent **Joram Deconinck** (22). “Ik was achttien en tekende een ellenlang contract zonder het echt te lezen. Uiteraard héél dom. Volgens het contract mocht er behalve de huurders zelf niemand blijven slapen, de wc gebruiken, de douches, enzovoort. Anders werd een prijs aangerekend vergelijkbaar met één hotelnacht.”

“Mijn vriendinnen bleven geregeld slapen, maar de kotbazen wisten dat iedere keer. Na een tijdje beseften we dat er camera’s hingen. We werden constant gecontroleerd. Dan ben ik snel verhuisd, maar er werd me nog een gigantische som aangerekend: iedere nacht dat iemand bleef slapen werd omgerekend naar een hotelnacht, en daarbovenop kreeg ik de waarborg niet terug. Als 18-jarige durf je ook nog niet echt op je strepen te staan.”

Verborgen camera's zijn natuurlijk een verhaal voor op het politiebureau, maar de huurwaarborg lijkt vaak iets onduidelijker en leidt tot veel discussies. Het contract nauwkeurig lezen is een eerste stap om latere conflicten te vermijden. Het is ook aangewezen om voor je spullen verhuist, foto's te nemen van de defecten en die op een cloud te zetten. Op de website van Stad Gent vind je voorbeelden van huurcontracten, leg je eigen contract daar eens naast. Achteraf kunnen er ook geen extra kosten aangerekend worden, zoals 'een hotelnacht'. Volgens de wetgeving zou de huurprijs van een kot alle kosten moeten omvatten, alleen water en energie kunnen achteraf aangerekend worden.

ONBEREIKBAAR (MAAR STORT WEL DE HUUR)

Wetten en contracten genoeg, toch lijken de kotbazen bij problemen ineens van de aardbol te verdwijnen. Bij Alexandra zat de kotbaas op een cruiseschip, bij ergotherapiestudent **Marie Deprez** (21) was de kotbaas gewoon niets dan een automatische e-mail. Maandenlang zaten ze zonder verwarming, was er een buitensporige muizenplaag en kwamen er random mensen – geen studenten – binnen. Ze hadden een sleutel en vroegen om hun post. “En steeds dezelfde mail: ‘Beste studenten, wegens familiale omstandigheden ben ik niet bereikbaar,’” vertelt Marie. “Uiteindelijk hebben mijn ouders gezegd: ‘kom maar naar huis.’”

“
Maanden lang zat Marie
zonder verwarming, was
er een buitensporige
muizenplaag en kwamen
er random mensen, geen
studenten, binnen.”

Een huurcontract stopzetten kan als de verhuurder zijn plichten niet nakomt. Normaal moet je een aangetekende brief versturen naar de verhuurder, en als daar geen reactie op komt, komt de vrederechter tussen. Maar als er geen enkele vorm van contact is met de verhuurder en er is al maanden geen verwarming, lijkt het vaak de enige optie om zo snel mogelijk je zakken te pakken.

Marie: “De huurprijs was 325 euro per maand plus 70 euro extra kosten. Toen ik terug thuis ging wonen hebben we gestuurd dat we niet verder zouden betalen, omdat de omstandigheden onwettig waren. Daar kwam geen reactie op. Een jaar later kregen we plots een bericht dat we 3250 euro huurachterstand moesten storten en de waarborg van 1420 euro niet terugkregen.”

Problemen met je kot? Praat erover en informeer je! Je kunt terecht op de website van Stad Gent > Vlaams Woninghuurdecreet. Of maak een afspraak met de Studentenvereniging voor Huurgeschillen via Opkrot.be. Zij geven gratis juridisch advies.

Het eerste semester is alweer achter de rug en in ieders mailbox staat een berichtje van OASIS te wachten. Het vakfeedbackseizoen is gestart. Wat houdt dit in, en waarom is elk seizoen minder succesvol?

De participatiecijfers voor vakfeedback kennen een dalende trend. Er zijn echter grote verschillen tussen de faculteiten: de slechtste leerling van de klas is duidelijk de faculteit Economie en Bedrijfskunde. Participatie schommelt er rond de 30 %. De FEB wordt gevolgd door de faculteit Rechten en Criminologie. Is dit eigenlijk een verrassing? Het past verbazend goed in de clichés die heersen rond de faculteiten. Zijn studenten aan de FEB nu eenmaal weinig begaan met het verbeteren van het onderwijs van hun opvolgers? Bij gebrek aan andere verklaringen lijkt deze conclusie vrij aannemelijk. Sterk contrasterende cijfers worden aangeleverd door de faculteit Bio-Ingenieurswetenschappen: daar vult maar liefst 70 % de feedbackenquêtes in!

VROEGER WAS HET ALLEMAAL BETER!

Tijdens de academiejaren 2017-2018 en 2018-2019 werd de verplichte invulling van vakfeedback afgedwongen door toegang tot Minerva te weigeren bij niet-deelname. Dat systeem werkte wonderlijk goed, met responspercentages rond 90 %. Aangezien Minerva ondertussen vervangen is door Ufora, dat op een ander platform werkt, is dergelijke afdreiging niet meer mogelijk. Het

valt ook niet volledig uit te sluiten dat de studenten in academiejaar 2020-2021 een degout hebben opgelopen ten aanzien van vakfeedback, doordat toen élk vak bevestigd werd. In normale tijden wordt immers slechts een derde van de vakken bevestigd, want alle vakken moeten minstens om de drie jaar bevestigd worden.

DE WAARDE VAN VAKFEEDBACK WORDT ONDERSCHAT

Het is belangrijk om te weten dat meer personen dan enkel de prof de vakfeedback inkijken. Zelfs

“

Vakfeedback wordt door meer personen dan enkel de prof ingekeken

een aantal studenten wordt betrokken bij de verwerking van de resultaten. Wanneer er duidelijke werkpunten zijn, moeten lesgevers bovendien een actieplan opstellen, hetwelk zichtbaar is voor de onderwijsdirecteur, de voorzitter van de opleidingscommissie en de vakgroepvoorzitter. Dat actieplan hoeft niet uitgebreid te zijn: soms gaat het gewoon om het schrappen van een taak of opdracht omdat die door een groot deel studenten als te zwaar wordt bevonden.

Wanneer een vak niet expliciet genoeg de nadruk legt op duurzaamheid, kan de vermelding hiervan in de vakfeedback ertoe leiden dat hieraan geremediateerd wordt. Wordt de studiefiche niet nageleefd, wordt voorkennis verwacht terwijl die er niet is? Dit zijn allemaal zaken die vlot kunnen opgelost worden wanneer ze vermeld worden in de vakfeedback.

GEBREK AAN RECLAME?

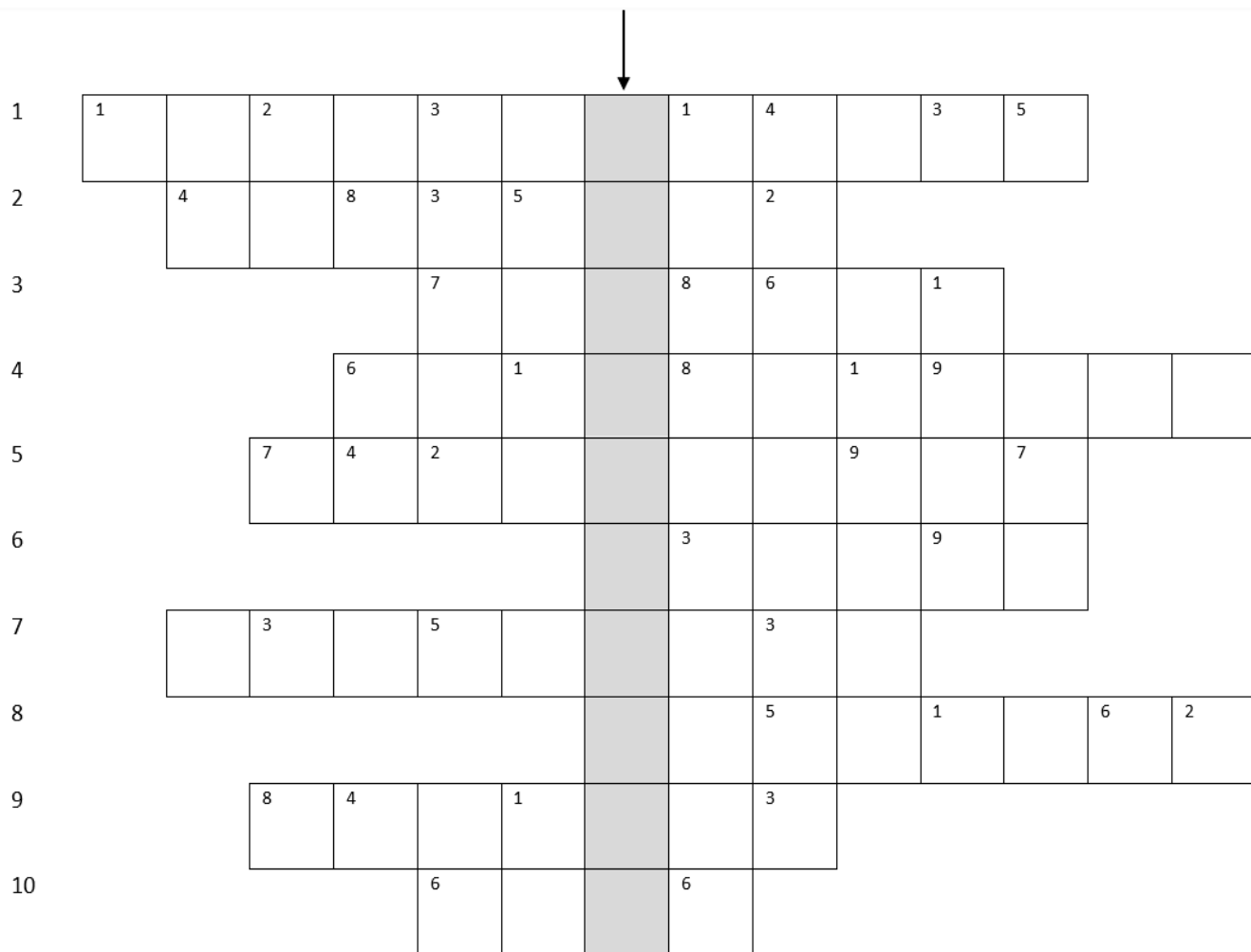
Het zou natuurlijk erg handig zijn als de lesgevers zelf de nadruk legden op het belang van vakfeedback. Zij weten immers al te goed wat met de resultaten van die bevestiging gebeurt. Niet alleen door de studenten aan te raden om deel te nemen, maar ook door te vertellen waar het vak vroeger tekortschoot en hoe dat is aangepakt, zouden ze het invullen van vakfeedback aantrekkelijker kunnen maken. Dit artikel maakt de enquêtes invullen uiteraard nog aantrekkelijker, dus waarom zit je dit nog te lezen? Wees een flinke student en haast je naar OASIS!

NETTES CRYPTO

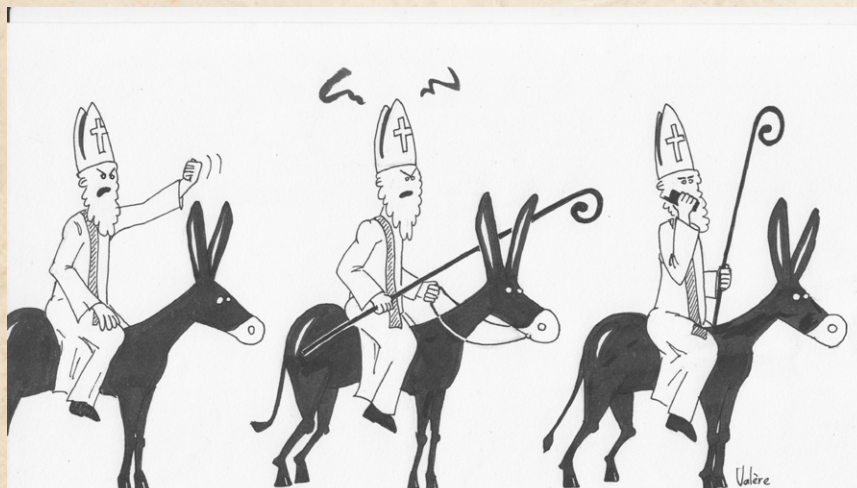
DOOR NETTE DE SCHRIJVER

Een nieuw semester biedt nieuwe kansen om jezelf te bewijzen. Hier is de crypto die je gesprokkelde zelfwaarde weer teniet doet. De antwoorden zijn online te vinden.

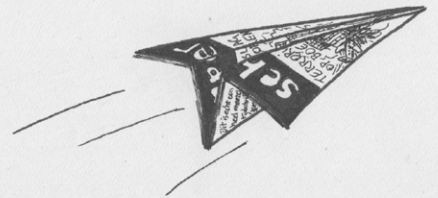

1. Hij hitst het gebit op
2. Het ligt boven Gucci en Armani
3. Bouldervriendje
4. Waarom ligt dat tapijt in de Peugeot? Omdat het een...
5. Boudewijn sinds 1993

6. Haal dat kleverige spul eens uit je haar
7. Als je wilt weten of je een regenjas moet aandoen, zal ik je het ...
8. Hoorbaar afgelegen zijn
9. Franse bergreeks met een deel tekort
10. Zo beschrijft een Fransman waar hij pijn heeft

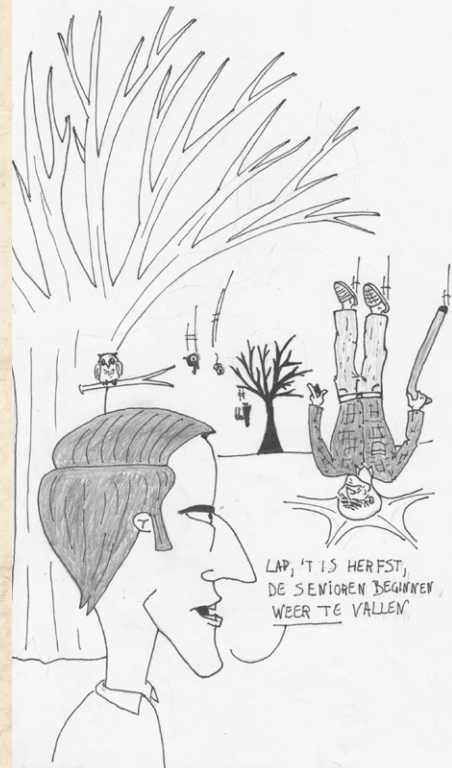

OOK SINTEN ONTSNAPPEN NIET MEER AAN DE FILES

UIT DE OUDE DOOS

STRIPS UIT HET SCHAMPERARCHIEF

PASEN OF GEEN PASEN, ZOLANG ER MOND-
EN KLAUWZEER HEERST, KOMT GEEN
ENKEL DIER ONZE GRENS OVER !

MAAR... IK BEN ZELFS GEEN ECHTE HAAS !

NIKS MEE TE MAKEN !

WINNER WINNER, CHICKEN DINNER!

Onlangs was het weer tijd voor een van de grootste sportevenementen ter wereld: de Super Bowl. Tijdens dit evenement moeten de American footballspelers alles op alles zetten om als winnaars gekroond te worden. Maar niet enkel de atleten hebben zich dit jaar hard ingezet, ook alle supporters en trouwe fans hebben hun uiterste best gedaan om een ongelooflijke prestatie neer te zetten – weliswaar op een heel ander, iets minder sportief vlak. Tijdens het evenement hebben ze meer dan 1.4 miljard kippenvleugels verorberd! Het bleef niet enkel daar bij, de fans speelden ook een massale hoeveelheid pizza, ribbetjes, popcorn en allerhande sandwiches naar binnen. Om dit alles naar beneden te krijgen werden er natuurlijk ook liters frisdrank en bier gedronken. Het blijft de vraag of de atleten zelf ook van dit lekkers hebben genoten, of zich toch gewoon aan hun strikte dieet moesten houden.

DOPINGSCHANDAAL

Het is alom geweten dat atleten zwaar gestraft worden als ze doping gebruiken, maar vroeger waren de sancties iets minder drastisch. Doordat er minder regels waren, werd er zelfs volop doping gebruikt, wat destijds leidde tot een aantal schandalen binnen de sportwereld. Zo is er het extreme verhaal van transman **Andreas Krieger**, die van jongs af aan steroïden ingespoten kreeg door zijn coaches zonder zelf te weten wat de injecties precies bevatten. Hierdoor verbeterden zijn sportprestaties, maar door de steroïden onderging zijn lichaam felle biochemische veranderingen en begon hij bepaalde mannelijke secundaire geslachtskenmerken te vertonen. Uiteindelijk is hij een geslachtsveranderende operatie ondergaan, omdat hij ook al van jongs af aan genderdysforie had ontwikkeld. Omdat hij zo moedig zijn verhaal openbaar maakte, zijn er wereldwijd verschillende andere atleten naar voor gekomen met hun eigen verhaal over drugsmisbruik in de professionele sportwereld.

ACHTENDERTIG JAAR STERK

Het is de droom van elke atleet om ooit een wereldrecord te breken, maar daarnaast is het ook een prestatie om die titel dan zo lang mogelijk te behouden. **Marita Koch**, een hardloopster, is een van de weinige atleten die al heel lang van haar titel als wereldkampioene mag genieten. Ze heeft namelijk veel verschillende records en Europese titels op haar naam staan, maar haar meest opvallende record werd gevestigd in 1985, waarbij ze 400 meter in slechts 47,60 seconden aflegde. Het was werkelijk een uitzonderlijke prestatie, want tot op het heden is er nog geen enkele andere atlete in geslaagd om haar record te verbeteren. Het record staat dus al achtendertig jaar en waarschijnlijk zal dit nog een tijdje zo blijven.

10.000 STAPPEN: EEN STAP IN DE VERKEERDE RICHTING?

DOOR COLLIN CARDON // BEELD DOOR YANNE DE FRENNE

Met apps als 'Apple health' vliegen podometers ons om de oren. De heilige graal van deze apps, het walhalla van de gezondheid, is de grens van de 10.000 stappen per dag. Maar hoe verantwoord is dit getal? Lopen we gewoon een broodjeaapverhaal achterna?

Het volgende scenario klinkt vast bekend: je hebt zin in een vette snack en je beslist om die te voet te gaan halen, want je wandelt de calorieën er dan alvast af. Ofwel heb je simpelweg de gezonde gewoonte om eens een wandelingetje te maken, ofwel kijk je trots naar je gsm om te zien hoeveel stappen je al hebt gezet tijdens je citytrip om jezelf te overtuigen dat het niet erg is om even uit te blazen op een terrasje. Welke reden je ook hebt, je gaat heel vaak terugvallen op 10.000 stappen. Net zoals bij de K3-klassieker lijkt dit echter een vrij arbitrair getal, maar toch is het bijna niet meer weg te denken uit de wandelwereld.

MADE IN TOKYO

Het getal zelf komt niet uit de wetenschappelijke hoek, maar uit de buitenwijken van de sportwereld. Volgens de bronnen wou een Japanse klokkenmaker gebruik maken van de sporthype na de Olympische Spelen van 1964 om zijn nieuwe podometer te promoten. Deze kreeg de naam 'Manpo-kei', wat kan vertaald worden als '10.000-stappenmeter'. Of deze man een geboren marketeer was, zullen we nooit weten, maar laat ons zeggen dat hij vandaag de dag zelfs Twitter opnieuw populair zou kunnen maken.

MET ÉÉN VOET IN HET GRAF?

Hoe wetenschappelijk is de claim

eigenlijk dat 10.000 stappen de gezondheidsnorm zou zijn? Verassend genoeg is er nauwelijks onderzoek gedaan naar deze stelling. Het onderzoek dat het vaakst wordt aangehaald in deze context, komt van epidemioloog en professor in de opleiding geneeskunde aan de universiteit van Harvard

“

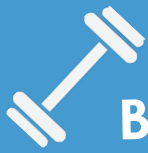
Uit dit onderzoek kwam duidelijk dat 10.000 stappen even belangrijk zijn voor de gezondheid als het getal pi is voor een taalkundige: quasi niet

I-Min Lee. Zij onderzocht de link tussen stappenaantal en mortaliteit. Daaruit kwam de conclusie dat 10.000 stappen even belangrijk zijn voor de gezondheid als het getal pi is voor een taalkundige: quasi niet.

Van 4400 tot 7500 stappen was er een verband met dalende mortaliteit bij de steekproef, terwijl de gemiddelde proefpersoon maar 2700 stappen per dag zette. Eens dat de persoon echter boven de 7500 stappen gaat, is er nauwelijks nog verandering. Qua onderzoek naar algemene gezondheidsaspecten (naast mortaliteit) zijn er echter amper stappen gezet.

YOU NEVER WALK ALONE

Natuurlijk hebben studenten altijd wel iets beters te doen dan wandelingetjes maken, zeker als ze met het verkeerde been uit bed zijn gestapt. Daarom enkele tips: net als bij studeren, naar de les gaan, koken en zoveel andere activiteiten is het vrijwel altijd aangenamer om het in gezelschap te doen. Vraag je beste vriend(in) om eens een blokje te gaan wandelen, leen die hond van je buren of start een pandemie waarbij de enige toegelaten activiteit samen buiten wandelen is. Als er niemand staat te springen, kan je ook altijd wat muziek of een podcast opzetten. Maar ook in de doordeweekse dag kunnen kleine veranderingen een verschil maken. Ga eens met de trap in plaats van de lift, parkeer je fiets, auto of eenwielers verder, of ga eens te voet om boodschappen. 10.000 stappen moet niet, maar de eerste is snel gezet.

In de lente van 2020 begon de gehele populatie plots workoutvideo's op YouTube te bingen. Tijd om terug te keren naar deze krochten van het internet, en om definitief af te rekenen met de coronakilo's die nooit zijn verdwenen.

SPLITTEN EN SPAGATEN

Beginnen doen we met de moeder aller workoutvideo's. In de jaren 80 was **Jane Fonda** hét rolmodel bij uitstek voor huiskamerfitness. Miljoenen vrouwen spiegelde zich aan de blonde semi-godheid die in spandex en beenwarmers moeiteloos een been in haar nek legde.

Qua laagdrempeligheid begint de video alvast uitstekend. Na een tijdje ontspoot de routine echter compleet voor wie niet al te lenig is. Splitten en spagaten vliegen in het rond, je hamstrings scheuren al door ernaar te kijken. De oefeningen zijn veel hetzelfde; je ziet lichaamshoudingen waarvan je niet eens wist dat ze mogelijk waren. Originaliteit is dus niet helemaal afwezig. Het intromuziekje is geweldig en past bij de vibe van het decor en de figuranten. Gedurende de hele workout hoor je op de achtergrond een gezellig deuntje dat steeds een beetje verandert, zonder bruuske stijlbreuken. De timing van spreken en be-

7/10

wegen op de muziek is steeds *on point*. En dat voor meer dan een uur lang! Ronduit indrukwekkend. De videokwaliteit is veertig jaar later nog steeds meer dan degelijk. Stabiele camera, verschillende perspectieven, af en toen een close-up. Jane Fonda is natuurlijk een icoon. De comments op YouTube bevestigen dit unisono met tal van anekdotes over hoe ze een inspiratie vormde voor zovele vrouwen. Wie een hele generatie aan het sporten krijgt verdient een maximumscore op het onderdeel 'inspirerende lesgever'.

GENERIC FITNESS

We gaan verder met een "no equipment bodyweight workout"-video. Een fitte jongeman met ontbloot bovenlijf doet allerlei oefeningen voor, zonder iets van uitleg te geven. De stijl is duidelijk een stuk afstandelijker dan bij Jane Fonda. Waarom hebben dit soort gastjes altijd witte sokken aan en AirPods in? Waarschijnlijk gaat hij straks ook nog een proteïneshake drinken.

4/10

De reeks begint met een vreemde manier van opdrukken ver boven mijn fysieke capaciteiten. Het hoge tempo bij de opeenvolging van oefeningen maakt de uitvoering knap lastig voor beginners. Ook qua originaliteit valt het tegen. Squatten, planken en *lunges* kan een sportieve student zelf ook wel bedenken. De muziek bij de video zou zo uit een workoutplaylist overgenomen kunnen zijn. Het is vrij standaard, maar er is niet veel mis mee. Het is begrijpelijk dat hij kiest voor muziek zonder auteursrechten. De algemene videokwaliteit is prima: het soort beeld dat je verwacht op een YouTube kanaal met een miljoen abonnees. Ten slotte de categorie 'inspirerende lesgever': er zijn misschien mannen die opkijken naar zijn kathedraal van een lichaam, maar veel inspirerend is er niet aan. Uiteindelijk is het een generiek joch dat generieke video's op YouTube maakt.

AEROBICS IN DEN OKRA

Ook senioren deden tijdens de lockdowns volop aan sport. En aangezien sommige studenten de conditie van een hoogbejaarde hebben, wagen we ons aan een “aerobic sessie” van seniorenvereniging OKRA.

Dit is een absoluut toonbeeld van laagdrempeligheid. “We stappen mee op de muziek” is een instructie die

iedereen begrijpt, én perfect kan uitvoeren. De bewegingen zijn simpel en katapulteren je af en toe terug in de tijd, naar toen je nog danste op een schoolfeest. Hoewel de originaliteit een beetje verloren gaat door de eenvoud, heeft **Patricia** van OKRA toch haar best gedaan. De muziek is best prima, zeker door het dansje dat ze erbij verzonnen hebben. Het is niet de typische sportmuziek waar mensen mee gaan joggen, maar dat deert niet zo in de gezellige parochiezaal die als filmset diende.

De videokwaliteit is zeer matig omdat de camera manueel bediend werd en het geluid werd opgenomen met een geïntegreerde microfoon. Patricia is een van de gevierde coronahelden die de maatschappij rechtehielden met een tomeloze inzet. Steeds paraat voor een babbeltje zodat de ouderen zich niet verwaarloosd voelden. Een inspirerende lesgever? Jazeker!

KIDS @ THE GYM

Eindigen doen we met een stukje Vlaams erfgoed. Een oorwurm, een meezinger, een muzikaal chef-d'oeuvre: ‘Ochtendgymnastiek’ van **Samson & Gert**. Omdat iedereen, jong en oud, kan meedoen met de pasjes, scoort deze video hoog qua laagdrempeligheid. Plezier hebben is belangrijker dan de sportieve prestatie. Kijk maar naar Samson, die heeft duidelijk ook een leuke tijd vanuit zijn mand. Ook qua originaliteit scoort deze hit goed. In de videoclip zie je danspasjes die je nog nooit eerder hebt gezien. Muziek, tja. Wat kan je daar nog over vertellen? Bij het horen van de intro begint iedere normaal functionerende student al enthousiast te springen en de verzen zitten in ieders geheugen gebrand. Betere gymnastiekmuziek zal er niet meer geschreven worden. De videokwaliteit stamt duidelijk uit de jaren 90, en dat geeft onvermijdelijk enkele minpunten. Toch zijn er al enkele zieke *edits* die

hun tijd voor waren. Wie Gert Verhulst tegenwoordig ziet rondsloffen in ‘De Verhulstjes’ kan hem nauwelijks een inspirerende lesgever noemen. Zijn frisheid uit de videoclip is duidelijk verloren gegaan doorheen de jaren. Misschien ziet de gemiddelde economiestudent er nog iets in, aangezien hij wel ontegensprekelijk een succesvolle ondernemer is.

SPORTWETENSCHAPPERS: ONDERZOEK AAN DE LOPENDE BAND

DOOR HANNAH BOEN

Aan de oevers van de Watersportbaan, diep verscholen in de bakstenen armen van campus Dunant, ligt het sportlaboratorium van UGent. Het bevat een resem onderzoeksruimtes waar de vakgroep Bewegings- en Sportwetenschappen haar thuisbasis vindt.

In de inkomhal hangt een enorme zwart-witfoto van een scheefhangende zeiler die met zijn romp boven het wateroppervlak bengelt. Het is een afbeelding van **Jacques Rogge**, de man die zijn naam aan het laboratorium gaf. Hij was een topsporter pur sang met een hart voor wetenschap. Hij was doctor, voorzitter van het Internationaal Olympisch Comité en professor in de sportgeneeskunde. “De foto is gedrukt op een zeildoek”, vertelt professor **Wim Derave**. Een symbolisch eerbetoon.

Professor Derave is gespecialiseerd in sportfysiologie en sportvoeding. Hij geeft een rondleiding in het laboratorium. We lopen langs een hoop deuren die allemaal bekleed zijn met levensgrote afbeeldingen van onderzoekers in sportplunje. “Het sportonderzoekscentrum is een aantal jaar geleden gebouwd, specifiek om de labo’s en onderzoeksruimtes van de vakgroep Beweging- en Sportwetenschappen te huisvesten, maar het is toegankelijk voor alle onderzoeksgroepen. We werken samen met musicologie, ingenieurswetenschappen, revalidatiewetenschappen en nog veel anderen. Soms komen ook studenten van andere opleidingen kijken hoe inspanningstesten verlopen. Hoofdzakelijk zijn het na-

tuurlijk wel studenten sportwetenschappen die hier experimenteel onderzoek doen in de masterjaren”, stelt Derave.

“

“We zitten niet in een ivoren toren”

De ruimtes die we binnengaan, zijn gevuld met talloze computers en sportapparatuur. Op de grond liggen draden in verschillende zwart- en grijs tinten. Aan de zijkant staan kasten met mappen en rijtjes erlenmeyers. “Iedereen die

zich geroepen voelt, kan proefpersoon worden. Je helpt collega’s van UGent met hun onderzoek. Het is ook voor jezelf interessant, want je krijgt zicht op hoe het gesteld is met je conditie. Je komt ook te weten hoe jouw lichaam functioneert. Er is een proefpersonenregister waar mensen zich kunnen aanmelden. Daarna kom je in een wervingsregister en daar kan je aangeven wat je al dan niet ziet zitten. Je verdient er ook een centje mee bij.”

Op een tafel in een klein, donker kamertje achterin liggen stukjes plastic met daarin kleine zwarte puntjes. “We nemen in het labo

© Cedric Verhelst

regelmatig een stukje spierweefsel met een naald weg bij gezonde proefpersonen. Dat is niet zo aantrekkelijk, maar het geeft je wel inzicht naar welke sporten je meer aanleg hebt.

Wij hebben de 'Muscle Talent Scan' ontwikkeld. Dat is een nieuwe techniek waarbij er niet langer een stukje uit je lichaam chirurgisch moet verwijderd worden. Met een scanner kan je immers dezelfde informatie verkrijgen. We gebruiken de 'Muscle Talent Scan' vaak in samenwerking met topsporters. Wij helpen mee in de zoektocht naar de mensen met de meest explosieve spieren om een sterke ploeg samen te kunnen stellen. Het is echter misschien wel voor alle mensen belangrijk om te weten wat voor spieren ze hebben. We vermoeden dat het ook kan bepalen of je meer of minder risico loopt op suikerziekte. Dit is wel nog een hele nieuwe onderzoekslijn bij ons."

"Sport Vlaanderen ondersteunt deze techniek. Ook in atletiek en voetbal wordt het vaak gebruikt. Het gaat typisch over sporten met verschillende disciplines of teamsporten met een diversiteit aan spelers die niet allemaal op dezelfde manier getraind moeten worden. We hebben bij Club Brugge momenteel een project lopen om in kaart te brengen welke soort spelers ze hebben en hoe het management de adviezen voor training en herstel kan individualiseren."

Verder op de gang ligt een sportzaal. Aan een rekje hangt een keurige wasrij met sportkleden. Aan de muur staat een schoenenkastje. "Een onderzoek van mijn collega's probeert op verschillende manieren het looppatroon van recreanten aan te passen opdat ze minder kans hebben op blessures. We zien immers dat 40 tot 50 procent van

“
“We hebben bij Club Brugge een project lopen om in kaart te brengen welke soort spelers ze hebben”

alle lopers binnen het jaar wel eens een letsel oploopt. Ze gaan na hoe ze de impact kunnen reduceren zodat zo'n blessures kunnen vermeden worden. Daar zijn verschillende technieken voor. *Low impact running* is daar een van. Hierbij probeert men de schokken kleiner te maken door de manier waarop je loopt te veranderen. Daarvoor wordt ook samengewerkt met de onderzoeksgroep musicologie. De loper krijgt signalen tijdens het lopen waaruit die kan afleiden of er met veel impact wordt gelopen of niet."

De onderzoeksgroep wil hun onderzoek ook vertalen naar het grote publiek. "Er zijn veel initiatieven die een gezonde levensstijl promoten. We hebben een onderzoeksgroep die zich volledig bezighoudt met het verband tussen fysieke activiteit en gezondheid. Zij staan in

contact met het Vlaams Instituut Gezond Leven. Zij ontwikkelen ook samen met de World Health Organization nieuwe richtlijnen. Daarnaast hebben we ook wat onderzoekers die warm lopen voor wetenschapscommunicatie. **Eline Lievens** is iemand uit onze onderzoeksgroep die meedeelde aan de PhD Cup. In die presentatiewedstrijd moeten onderzoekers hun jarenlange onderzoek in drie minuten helder toelichten. Ze heeft die wedstrijd gewonnen. Dit toont aan dat ze haar doctoraatsonderzoek het best kon vertalen naar een breed publiek. Onze onderzoekers staan in interactie met de samenleving, we zitten niet in een ivoren toren."

STRAVA: EEN AANSLAG OP UW GEZONDHEID?

DOOR DRIES BLONTROCK & REX VERDONCK

Onder mensen die graag opscheppen met hun eigen sportiviteit is de app Strava goed ingeburgerd. Het is een handig middel om je sportprestaties met de wereld te delen, maar heeft ook een schaduwzijde: privacy en veiligheid. Of hoe Strava de locatie van een nucleaire bom onthulde.

Sporten kan uw gezondheid schaden, of toch wanneer je Strava gebruikt. Op die app kan je bijhouden waar, wanneer, hoe lang en hoe traag of snel je gesport hebt. Op het einde van de rit krijg je dan een visueel aantrekkelijk kaartje voorgeschoteld waarop jouw parcours uitgetekend staat. Zoals de meeste moderne technologie lijkt Strava op het eerste gezicht onschuldig, maar zijn de dystopische mogelijkheden ervan quasi eindeloos.

DE NUCLEAIRE OPTIE

Een app die telkens weet waar je sport en daar kleurrijke grafiekjes van maakt, en die je geheel vrijwillig met de buitenwereld deelt: *what could possibly go wrong?* Wel, je zou per ongeluk de Taliban een handje kunnen toesteken. Dat werd pijnlijk duidelijk in 2018, wanneer enkele geheime legerbasissen plots iets minder geheim werden. Strava maakte toen een hele hoop data van zijn gebruikers openbaar op een wereldwijde 'heatmap'. Daarop viel af te lezen welke plekjes bij Stravagebruikers het populairst waren om hun wekelijkse fietstochtjes en jogsessies te houden.

Verschillende locaties *in the middle of nowhere* bleken plots ware hotspots voor sportievelingen.

Omdat Strava in sommige regio's niet zo populair was bij de plaatselijke bevolking, was de activiteit van militairen die Strava gebruikten duidelijk zichtbaar op de heatmap. Die militairen bleven (enigszins begrijpelijk) het liefste in de buurt van hun basis. Door de gegevens, die Strava vrij op het internet zwierde, wist plots de hele wereld van het bestaan van Amerikaanse basissen in Afghanistan en Syrië, en nieuwsgierigen kregen een unieke blik op de lay-out van de haven waar het Verenigd Koninkrijk zijn nucleaire wapens bewaart. Niet optimaal, dus.

“

Nieuwsgierigen kregen een unieke blik op de lay-out van de haven waar het Verenigd Koninkrijk zijn nucleaire wapens bewaart

Gelukkig had Strava meteen een oplossing: tegenwoordig kunnen gebruikers ervoor kiezen om de functie uit te schakelen die hun data op Strava's wereldkaart projecteert. Het was niet meteen bij de app-ontwikkelaars opgekomen dat je zoiets het best eerst eens vriendelijk vraagt. Voor zover bekend werd de privacy-uitschuiver wel tijdig ontdekt en zijn sympa-

thieke jongens zoals de Taliban, Islamitische Staat en het Russische leger er niet in geslaagd om de info militair te benutten.

RECTOR IN GEVAAR

Mogelijk van nog groter belang dan de dreiging van een nucleaire oorlog: de veiligheid van onze eigenste rector, **Rik Van de Walle**. Nu hij openlijk stelling innam tegen minister van Onderwijs **Ben Weyts** kunnen we immers niet geheel uitsluiten dat hij het doelwit is van een niet nader genoemde genderneutrale vogel met een fascinatie voor de Oosterweelwerken.

Onze rector is een fervent sporter, maar dat zal voor wie hem volgt op sociale media vast geen verrassing zijn. Daar deelt Rik terecht trots zijn wekelijkse looptochtje. Dat doet hij niet (alleen) aan de hand van prachtige selfies, maar ook door kaartjes te posten met telkens een kort bijschrift, waarin hij zijn looptocht kernachtig beschrijft. Akkoord, onze rector sport een categorie hoger dan de meeste mensen en gebruikt dus geen Strava maar de gps-functie van zijn Garmin, maar het principe blijft hetzelfde. Alhoewel, er is één klein verschil: op Garmin-toestellen kan je je sportieve activiteiten enkel delen met je 'vrienden'. Misschien is

dat de reden waarom de rector zijn looptochtjes gewoon op Facebook zwiert.

Op de kaartjes kan je makkelijk aflezen in welke straten Rik rondhost, en zelfs hoe traag of snel hij dat doet. We mogen hopen dat hij tijdens zijn looptochtjes door een uitgebreid veiligheidsteam vergezeld wordt, want anders valt zijn gedrag alleen als 'extreem onverantwoord' te bestempelen.

STRAVA ALS BEWIJSMATERIAAL?

Stravadata, of een andere vorm van gegevens over je wekelijkse sportuitjes, kunnen niet alleen voor onschuldige zieltjes zoals Rik Van de Walle in het gezicht ontploffen. In de Verenigde Staten, waar rechtszaken een nationale sport zijn, is men volop op zoek naar manieren om Stravadata in de rechtszaal te krijgen. Voorlopig zonder al te veel succes, maar de zoektocht gaat volop verder.

Yesterday

17.5 km medium-long run

Distance

17.5 km

Elevation

32 m

Time

1:21:36

Bij snelheidsovertredingen denken we vooral aan auto's die onschuldige zwakke weggebruikers van hun sokken rijden. Wie ooit al in Gent rondliep, weet echter maar wat goed dat chauffeurs niet de enige moordenaars op wielen zijn.

“

Strava's gps-gegevens kunnen dienen als achtergrondmateriaal om een geschiedenis van roekeloos rijgedrag aan te tonen

Hoewel fietsers wegens gebrek aan een ton staal bovenop hun wielen veel minder levensbedreigend zijn, kunnen de ruiters van het stalen ros nog altijd verkeersovertredingen begaan die andere weggebruikers in gevaar brengen.

Het toeval wil dat fietsers een van die groepen zijn die hun uitjes vaak op Strava registreren. Een van de gegevens die de app publiceert, is

de snelheid van zijn gebruikers op bepaalde onderdelen van hun parcours. Klinkt als ideaal bewijsmateriaal voor snelheidsovertredingen, denk je? Niet volgens Strava zelf, want de snelheidsge-

gevens worden niet accuraat genoeg gemeten om een duidelijke overtreding vast te stellen.

Wegpiraten op twee wielen kraaien echter het best nog niet te vroeg victorie. Strava's gps-gegevens zouden volgens gespecialiseerde websites wel kunnen dienen als achtergrondmateriaal om een geschiedenis van roekeloos rijgedrag aan te tonen, bijvoorbeeld wanneer uit je data blijkt dat je consequent aan bijna 50 kilometer per uur door een zone 30 raast.

Strava is evenwel niet alleen een juridisch blok aan je been bij ongevallen of overtredingen. De app kan je in de rechtszaal mogelijk een alibi bezorgen omdat het een idee geeft van je locatie op een bepaald moment. Bovendien kan Strava ook als slachtoffer goed van pas komen: met de *beacon* kan je op elk moment je locatie delen met de mensen die in je telefoon als noodnummers opgeslagen zitten. Best interessant voor de alledaagse Stravagebruiker, misschien iets minder voor militair personeel op een geheime legerbasis.

CULTFILMS: WHAT'S IN A NAME?

DOOR HELENA NOPPE

De cultfilm. Een term die al enige tijd meegaat in de filmwereld en zo ook de nodige ruimte laat voor interpretatie. Een ongewone film met een trouwe schare aanhangers of eerder een label dat commercieel wordt misbruikt om het aanzien van een film op te blazen?

"I would like, if I may, to take you on a strange journey." Met deze woorden begint 'The rocky horror picture show', een muzikale komedie/horrorfilm uit 1975 die alom geprezen wordt als onverbiddelijke cultklassieker. Zo dringt de onvermijdelijke vraag zich meteen op: wat is nu precies een cultfilm?

Ruben Aerts, freelance filmredacteur bij *De Standaard*, legt uit dat de cultstatus van een film vooral iets zegt over het publiek. "Dat bestaat doorgaans uit een selecte groep met een buitensporige liefde voor een bepaalde film. Extreme verering door een subgroep, dat is zo een beetje de gemeenschappelijke noemer."

SMAAKVOL?

Volgens **Tim Maerschand**, filmrecensent en lid van het Gentse horror- en cultfilmcollectief **Kuru**, zoeken cultfilms ook vaak de grenzen

“

“Onze samenleving heeft cultfilms nodig om tegen de grote mastodont van mainstream cinema te duwen”

– Tim Maerschand

op van de goede smaak. Sommigen weten die zelfs flagrant te overschrijden. Maerschand breekt graag een lans voor dergelijke films. “Onze samenleving heeft ze nodig om tegen de grote mastodont van mainstream cinema te duwen. Die laatste brengt te vaak verhalen waarbij toch altijd een zekere status quo wordt bereikt. Net dan heb je iets nodig als cultcinema die daartegenin duwt en stout uit de hoek durft komen.”

Een laatste typerend kenmerk van cultcinema dat Maerschand aanhaalt, verwijst naar de rituelen die vaak ontstaan rond dergelijke films. “Denk aan speciale avonden waarbij cultfilm liefhebbers verkleed komen in hun favoriete personage of dingen naar het scherm

gooien (bv. lepels bij ‘The room’, red.). In die zin verwijst cultcinema ook duidelijk naar een cultus. Het is iets wat de gewone cinemabeleving overstijgt. Cultfilms breken met andere woorden buiten de randen van het scherm.”

HET SLACHTOFFER VAN MISBRUIK

Over de jaren heen heeft de definitie van cultfilms echter een ruimere invulling gekregen, zeg gerust commerciële lading. **Johannes De Breuker**, filmjournalist bij *Knack Focus*, omschrijft het als de evolutie van een ereteken dat slechts enkele films opgespeld krijgen naar een verkooplabel voor op het eerste gezicht onverkooptbare films. Maerschand haakt daarop in en benadrukt dat het cultlabel soms bewust wordt misbruikt. “Zoals dat ook gebeurt met green- of pinkwashing, krijg je hier een soort *cultwashing*. Winstbejag krijgt in dat geval stevast de bovenhand.”

Julius Koetsier, hoofdredacteur van filmmagazine *Schokkend nieuws* nuanceert het commerciële misbruik van de term. “Mensen bestempelen een film vaak als cult omdat ze meer rekening houden met de ongebruikelijke inhoud die lijkt op andere cultfilms die ze kennen, zoals ‘Braindead’ van

Peter Jackson of 'Army of darkness' van **Sam Raimi**. Daarbij is er echter niet per se sprake van dat specifieke cultpubliek dat aan de basis ligt van het begrip."

ANDER TRAJECT, ZELFDE STATUS

Maerschand blijft wel gericht op het idee van een trouw maar beperkt publiek dat de cultcinema mee vormgeeft. "Kaskrakers kunnen eigenlijk onmogelijk als cultfilms worden bestempeld, dergelijke films hebben veel geld opgeleverd en hebben dus een (te) groot publiek gelokt. Dat impliceert niet dat cultfilms stevast B-films zijn met een beperkt budget. Ze kunnen evengoed grote producties zijn die kaskrakers moesten worden, maar die de verwachting niet konden waarmaken."

“

"Een film kan afwijken van zijn initiële koers wanneer een cultpubliek er een andere invulling aan geeft"

– **Tim Maerschand**

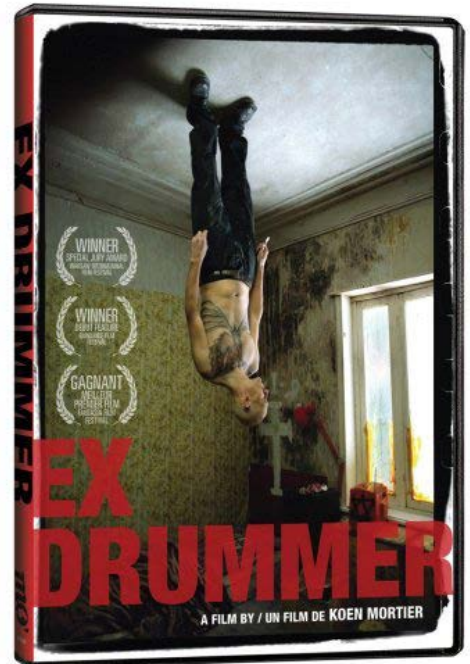
Bij andere films vindt dan weer precies het omgekeerde plaats. Zo verwijst Maerschand naar de film 'Jennifer's body' met **Megan Fox**. "Toen de film uitkwam in 2009 was Fox erg geliefd onder de mannen, dus werden zij gezien als

het doelpubliek. De film flopte indertijd en werd geacht in complete vergetelheid te belanden. De laatste jaren heeft een klein publiek de film echter herontdekt. Dat selecte publiek bekijkt 'Jennifer's body' nu door een feministische bril. De film gaat over de vriendschap tussen het kneusje van de school en het personage van Fox. Die laatste blijkt bezeten te zijn en wil zich wreken op alle mannen. Een nieuwer publiek interpreteert dat als een feministische wraakfantasie en vindt heel wat queer ondertönen in de relatie tussen beide hoofdpersonages.

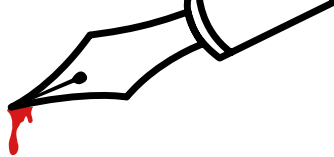
Een voorbeeld als dat van 'Jennifer's body' toont dat een film als product eigenlijk nooit volledig af is. Een film kan altijd afwijken van zijn initiële koers wanneer een cultpubliek er een andere invulling aan geeft, los van hoe de film oorspronkelijk in de markt werd gezet. Cultfilms leggen dus lang niet altijd hetzelfde traject af naar die felbegeerde status."

GRENZELOOS

Op internet zijn verschillende lijstjes te vinden met de beste cultfilms aller tijden, maar die zijn vaak Engelstalig. Dat komt volgens Koetsier omdat Amerikaanse films gewoon bekender zijn, ook hier in Europa, en omdat producenten en regisseurs in de Verenigde Staten meer ruimte hebben om films te maken. "Elk

land heeft zeker zijn eigen cultfilms. Zo heb je in Vlaanderen 'Ex-drummer', een film die bepaalde kringen durven beschouwen als de beste Vlaamse film ooit. Nederlandse cultfilms zijn bijvoorbeeld 'Theo en Thea en de ontmaskering van het tenenkaasimperium' maar ook twee films van regisseur **Dick Maas**: 'De lift' en 'Amsterdamned'." Die laatste vormde ook de inspiratie voor het gelijknamige Nederlandse cultfilmfestival. Voor het grootste cultfilmfestival in België moet je naar Offscreen gaan. Dat vindt plaats van 8 tot 26 maart in Brussel. Blijf je liever in Gent? Dan kan je op Weird Wednesday in KASKcinema of Kuru Cult Night in de Studio Skoop ook een reeks cultfilms zien.

Dr. Martens, ze zijn het niet waard

DOOR NINA DE NEVE // BEELD DOOR KATO VANHAECKE

Dr. Martens zijn al decennia geliefd in de alternatieve scene en nu kan je ze niet meer missen. Ideaal voor een rave, maar ook berucht als pijnlijk om in te lopen. Dat heb ik aan den lijve ondervonden, en zo heb ik ontdekt dat ik Dr. Martens haat.

Als een goede talenstudente die graag doet alsof ze alternatief is, had ik ergens in de solden een paar Dr. Martens op de kop getikt. Ik had ze thuis al enkele keren aangetrokken en, met succes, enkele uren gelopen en rondgehuppeld in mijn veilige kot. Dus vertrok ik op een zondagavond, gewapend met een zak vol herbruikbare verpakkingen, dikke wandelsokken en veel goeie moed naar de bakker om mijn *Too Good To Go*-bestelling op te halen. Naïef, zo bleek al heel snel.

Ik was nog niet eens halverwege toen ik merkte dat er iets niet pluis was. Nog geen tien minuten nadat ik mijn veilige thuishaven verlaten had, voelde ik de eerste veelbetekenende tekenen van onheil. De achterkant van mijn voeten schuurde tegen het leer van de schoenen. Het was zover, de eerste blaar was op komst. Maar ik zou me niet laten tegenhouden door een beetje pijn. Dat hoort er gewoon bij als je nieuwe schoenen draagt, dus ik wandelde koppig verder.

Toen ik eindelijk aankwam op mijn bestemming, na een wandeling van een kwartiertje dat aanvoelde als een eeuwigheid, kregen mijn voeten even respijt. De verkoper pakte alles zorgvuldig in en excuseerde zich dat er niet veel over was. Niet dat het mij op dat moment maar iets kon schelen wat ik mee naar huis zou krijgen, ik was gewoon blij dat ik even mocht stilstaan. Mijn moment van rust was echter van korte duur en ik moest al terug naar huis

wandelen. Met de tanden op elkaar vertrok ik voor de langste vijftien minuten van mijn leven.

Eenmaal terug op kot heb ik zo snel mogelijk de schoenen uitgetrokken, gewoon midden op de trap. Pas toen mijn voeten verlost waren van de marteltuigen, kon ik het resultaat aanschouwen. Het was erger dan ik verwacht had. De laarzen hadden een regelrechte ravage aangericht: ik had niet gewoon een blaar, maar

mijn hielen lagen helemaal open. Ook mijn Dr. Martens zelf droegen de gevolgen van de marteling, want het herkenbare gele stiksel aan de zool had achteraan een lichtrode tint gekregen.

De reputatie van de Dr. Martens is wat mij betreft dus compleet terecht. Ze zien er misschien wel mooi uit, maar ze zijn de pijn niet waard. Ik heb mijn lesje wel geleerd en ik koop vanaf nu alleen nog tweedehands Docs, dan zijn het tenminste niet mijn eigen bloed, zweet en tranen die de schoenen gedoopt hebben, maar heeft iemand anders het harde werk al opgeknapt.

Zonde dat ze er wel heel goed uitzien.

De helse tocht heeft gelukkig wel nog iets opgebracht. Ik heb er, naast bloedende hielen, ook een zompige éclair en een broodje met verlepte sla en kaas aan overgehouden. Al bij al dus een overwegend negatieve ervaring. Eén ster, geen aanrader.

Al bij al dus een overwegend negatieve ervaring. Eén ster, geen aanrader.

CUNK ON EARTH (NETFLIX): HILARISCH, EN MAAR IETS MINDER ACCURAAT DAN HET VERHAAL VAN VLAANDEREN

DOOR PIETER BEIRENS

Brexit heeft toch één Brits exportproduct onaangetast gelaten: droge humor. Met 'Cunk on earth' brengen ze een tikkeltje leerrijk, vooral hilarisch, en slechts iets minder historisch accuraat programma dan 'Het verhaal van Vlaanderen'.

Als je TikTok, Reels of andere producenten van hersenactiviteitberovende korte filmpjes de laatste paar maanden hebt gevolgd, zal je ze ongetwijfeld al gezien hebben: clips van een interviewer die serieuze academici enorm belachelijke vragen over de menselijke geschiedenis stelt. Die clips komen van een volwaardige serie: 'Cunk on earth', te bekijken op Netflix. Met slechts vijf afleveringen van een klein half-uurtje is het haast onmogelijk tijdverspilling te noemen. De korte duur is dan ook een duidelijk nadeel, maar valt binnen de verwachtingen voor een Britse serie.

De premisse van het programma is simpel: wat als een relatief droog televisieformat, zoals een geschiedenisdocumentaire, gepresenteerd werd door een idioot die steevast overtuigd is van haar foute gelijk, maar het ook eigenlijk allemaal niet zo heel interessant vindt. Geen geweldig origineel idee, maar toch weet 'Cunk on earth' iets bijzonders te doen: een grote groep mensen opnieuw warm maken voor het format van de mockumentary, niet gezien sinds de dagen van 'The office' en 'Parks and recreation'. Dit is een verwezelijking waarvoor trouwens ook 'What we do in the shadows' pluimen op haar hoed mag steken.

Maar wat is er dan zo fantastisch aan 'Cunk on earth'? En waarom is het zo'n online

rage? Een eerste vermelding gaat naar de interviews met academici en experts. Mensen van grote kennis en allure die de domste vragen moeten beantwoorden, en daar uiteraard zeer verward, angstig of kwaad op reageren. De vlotte verwerking van deze vragen tot *TikTokbare* filmpjes zal dan ook een onmiskenbare rol gespeeld hebben in de popularisering van de serie. Interviews

afnemen als een idioot is natuurlijk niet nieuw, wat het vervolg op 'Borat' uit 2020 ons ook aantoonst. Zelfs de schepper van 'Cunk on earth', verrassend genoeg ook de maker van 'Black mirror', heeft al eerder programma's gemaakt in dit format.

Een grote meerwaarde van 'Cunk on earth' is de presentatrice: **Philomena Cunk**, gespeeld door **Diane Morgan**.

Velen zullen haar kennen als de weinig sympathieke collega uit **Ricky Gervais'** 'After life'. Diezelfde koppige onwetendheid weet Morgan mee te nemen naar deze reeks, maar in tegenstelling tot het zelfverheerlijkende atheïstische gezaag van Gervais, neemt ze het op tegen experts in de echte wereld, met hun eigen vreemde reacties op de hilarisch domme vragen. Als lid van de absurdistische comedygroep **Two Episodes of MASH**, weet Morgan haar personage perfect de droge humor te laten mengen met de meest absurdistische elementen van het programma.

INTERVIEW MET DE GENTSE BAND MAYORGA

DOOR HELENA NOPPE & LYNN DEKEYSER

Herkenbare teksten en dromerige tonen, die combinatie leidde de band Mayorga naar de overwinning in 'De nieuwe lichting', de talentenjacht van Studio Brussel. Al zit de aanstekelijke podiumprésence van dit Gentse kwartet daar ook zeker voor iets tussen. "We zouden zelf graag naar onze shows komen kijken."

Dat **Mayorga** een hechte band vormt, is een gerucht dat maar moeilijk te ontkennen valt. Dat merken we ook wanneer we het viertal spreken. **Helena** (zangeres en gitaar), **Charline** (gitaar, synthesizer en backing vocals), **Trui** (basgitaar, bassynthesizer en *backing vocals*) en **Sam** (drummer) keuvelen er enthousiast op los.

Proficiat met jullie overwinning in 'De nieuwe lichting'. Hoe hebben jullie die gevierd?

"We hebben die echt op onze manier gevierd. We zijn pita gaan eten en dan zijn we in Gent nog op café geweest. Het was een gezellige avond, maar we zijn heel braaf gebleven en lagen vroeg in ons bed. We waren echt kapot van die hele week."

Wat hebben jullie meegenomen uit die hele ervaring?

"We hebben vooral ontdekt dat

we een goede bende zijn, we komen echt overeen. De ervaring was vrij kort, maar daarom niet minder intens. Al dat spelen, de logistiek, de vele uren in de auto. 'De nieuwe lichting' heeft ons duidelijk dichter bij elkaar gebracht en dat vertaalt zich ook naar de buitenwereld. Het is gewoon leuk dat we het allemaal samen kunnen beleven, we voelen dat we een match hebben."

“

"De nieuwe lichting heeft ons duidelijk dichter bij elkaar gebracht"

Hoe is het allemaal begonnen voor Mayorga?

"Eigenlijk kenden we elkaar allemaal al van het KASK in Gent. Je

ziet iedereen daar bij bepaalde projectjes spelen en komt elkaar regelmatig tegen. Het is sowieso wel een kleine wereld. Zo zijn Helena en Charline amper een jaar geleden begonnen met de band. Nadien zijn Trui en Sam erbij gekomen."

"Ons eerste optreden was in Bar-Broos in Gent, daar is zowat het startschot van Mayorga gegeven. Het café stond toen echt stampvol. We hadden onze single 'Weekend lover' ook net uitgebracht en iedereen was het nummer echt aan het meeschreeuwen. Dat was pure waanzin."

Waar vinden jullie zoal inspiratie voor jullie nummers?

"Helena schrijft de nummers. De inspiratie komt dus vaak voort uit wat in haar leven gebeurt. Wanneer ze een nummer heeft geschreven, komt Helena naar de studio met haar demo. Dan luisteren we er samen naar, praten we erover en dan wordt het gaandeweg een echt nummer. Die gesprekken werken trouwens vaak therapeutisch. Het nummer 'Girl-crush' is dan weer ontstaan door op café te gaan. We zeggen nu niet dat we altijd op café trekken voor inspiratie, maar de gesprekken die daar ontstaan, kunnen wel helpen."

© Lars Crommelinck

Wat maakt jullie uniek binnen het Belgische muziekland-schap?

“Eerst en vooral is onze muziek echt een unieke mix tussen dromerige elementen en herkenbare oorwurmpjes. Hoe Helena dan ook nog eens op het podium staat, dat doet echt niemand haar na. Als je naar haar kijkt en haar unieke stem hoort, kan je niet anders dan meegaan in haar verhaal. Ze speelt met zoveel overtuiging, zonder erover na te denken. Wij haken daar als bandleden dan ook automatisch op in en zo hebben we veel plezier op het podium. Eigenlijk zouden we zelf graag naar onze shows komen kijken.”

Willen jullie een bepaalde boodschap brengen met jullie muziek?

“We willen vooral een herkenbaar verhaal brengen. Mensen kunnen zo hun eigen invulling geven aan onze liedjes en daar steun uit halen. De boodschap die we ook willen meegeven aan jonge meisjes, is dat je als vrouw wel degelijk muzikante kan worden. Vrouwelijke artiesten zijn dan ook aan een opmars bezig. Zo is Helena bijvoorbeeld de eerste vrouw die is afgestudeerd in gitaar aan het KASK en is Charline de enige vrouwelijke producer in haar klas.”

Wat hopen jullie in de toekomst nog te bereiken? Dromen jullie al eens van het buitenland?

“We willen eerst proberen hier in

“

“Zoals Helena op het podium staat, dat doet echt niemand haar na”

België op te klimmen. Dan zien we wel wat de grenzen doen. Onze muziek mag dan wel dromerig klinken, we blijven toch graag met beide voeten op de grond. Beginnen vliegen, daar hebben wij of onze dromen absoluut geen baat bij.”

En wat met samenwerkingen?

“We willen eerst nog even ons eigen ding doen. Soms komen er wel berichten binnen. Zo hebben we aan **Beyoncé** gevraagd om

volgende maand eens terug te bellen als ze in België is. Nu is het te druk (*lacht*).”

Als jullie niet voor muziek hadden gekozen, welk carrièrepad waren jullie dan ingeslagen?

Trui: “Als ik niet voor muziek had gekozen, was ik nu patholoog geworden.”

Charline: “Dat wist ik niet. Mijn twee opties waren psychiater of patholoog, we hadden elkaar dus sowieso gevonden (*lacht*).”

Helena: “In de lagere school had ik twee hobby’s: muziek en basketbal. Met die laatste ben ik uiteindelijk gestopt, anders had ik het nu misschien tot de wereldtop geschopt in het basketbal.”

Sam: “Geen idee, ik ben al zo lang met muziek bezig dat ik niets anders gewend ben. Wel heb ik in een ver verleden humane wetenschappen gestudeerd. Dat vond ik altijd heel interessant, dus misschien had ik wel iets met mensen gedaan. Maar geef mij toch maar muziek. Dat is eigenlijk ook met mensen.”

Is er nog een laatste boodschap die jullie graag meegeven aan de lezer?

“Live laugh love!”

Strips worden de negende kunst genoemd, en onterecht is dat absoluut niet. Voor mij zijn ze een warm, nostalgisch bad in strookvorm.

Er zijn maar weinig boeken interessant als je nog niet kunt lezen. Toch zat ik thuis als kind vaak naast de grote boekenkast, die nog groter lijkt als je klein bent. In kleermakerszit op het linoleum doorbladerde ik een eindeloze reeks strips, uit een eindeloos lijkende voorraad op de planken. De tekstballonnetjes sloeg ik over, de uit simpele lijntjes bestaande gezichtjes zijn toch expressief genoeg om een groot deel van het verhaal mee te krijgen, niet? Dingen die ik niet begreep, vulde ik aan met verzinself; lezen was voor later. Ik heb veel strips doorbladerd, ook toen ik effectief kon lezen, maar nu – het later van toen – ben ik daarmee gestopt. Ik vraag me af waarom.

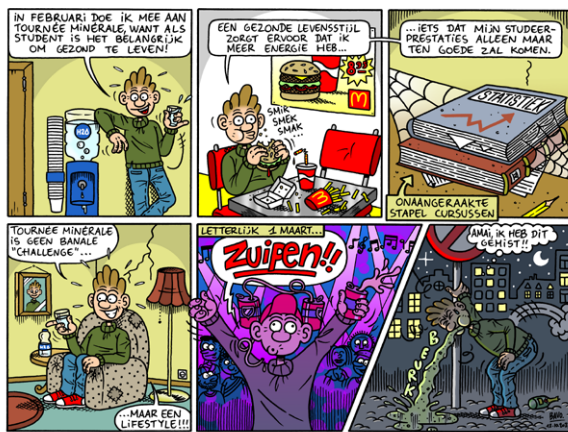
In strips zijn er nog zekerheden. **Fanny** zal altijd de liefde vinden, ook al duurt ze maar een album. Professor **Gobelijn** verspreekt zich tot in de eeuwigheid en **Jef Patat** zit nog steeds onder zijn brug. **Jerom** is een levende deus ex machina, en **Carmen** rookt in de vroege albums meer wel dan niet. Vechten, wat toch een vrij beweeglijke activiteit is, kan een striptekenaar op slechts één kader-tje uitbeelden: in een draaikolk van sterretjes, wolken, chagrijnige hoofden en klapklare vuisten. De albums ruiken naar gloednieuw glanzend papier – de beste geur ter wereld – of, in het geval van de albums die mijn ouders als kind kochten, een beetje stoffig.

Vloeken gebeurt niet volgens de regels van het dagelijks leven, maar in uitroeptekens, sterren, Chinese tekens, doodshoofden met gekruiste beenderen en

varkenskoppen. Door de grond zakken doe je met een groot rood uitroepteken boven je hoofd. Nergens worden zoveel prachtig beeldende onomatopoeën gebruikt als in strips. Een strijkijzer dat op je hoofd valt zegt 'pok'. Aan een touwtje trekken levert het geluid 'snok' of 'vrot' op, soms zelfs een combinatie van beide. Eten klinkt als 'hap' en bij de meer lawaaierige eters 'slik' en 'smek'. De titels zijn geniaal, gaande

van 'De hoed van Robin' en 'Blond en blauw' tot 'De ringelingterrorist' en 'Game of drones'.

**Fanny zal altijd de liefde vinden,
ook al duurt ze maar een album**

Strips behoren niet tot het vakje van de grote literatuur, maar werelden schep- pen waar je op pakweg 46 pagina's een verhaal met spanningsbogen en al kunt vertellen, en dat keer op keer, is een vak apart. Strip- tekenaars maken lezen toegankelijk voor mensen die op obstakels stuiten bij boeken. Ze verbinden ge- neraties.

Onlangs zei mijn zus dat ze af en toe wel nog eens een strip leest voor ze gaat slapen, en dat heeft me geïnspireerd om nog eens naar de boekenkast te trekken waar onze strips nog steeds allemaal staan. De afgelopen jaren vulde ik met boeken van schrijvers die al jaren dood zijn; ik wil altijd maar terug, zelfs naar tijden die ik nooit heb meegemaakt. Strips lees ik nooit meer. Maar waarom eigenlijk? Als zo'n groot deel van mijn kindertijd gewoon in de kast ligt te wachten?

Sam is 21 en studeert toegepaste economische wetenschappen aan UGent. Van hem krijgen we een relaas over wat er gebeurt wanneer verschillende Tindermatches opeens in een en dezelfde ruimte aanwezig zijn.

“Het was nog maar een tijdje gedaan met mijn *situationship*, en toch had ik in de blok als een bezetene liggen tinderen tijdens mijn pauzes. Elke zichzelf respecterende student weet namelijk dat de beste remedie tegen een *break-up* natuurlijk een *rebound* is.

Het is de start van het tweede semester. Dus waar bevinden ik en mijn goede voornemens voor het nieuwe semester zich? In de Overpoort natuurlijk. Het was die dag ook Valentijn. Ik en mijn vrienden hadden besloten dat we onze jarenlange vriendschap boven kortstondige relaties zouden zetten en een nacht goed zouden doorfeesten.

We komen binnen in het café met veel zin om een goed dansje te placeren. Wat ik níét had voorspeld, was dat mijn verzameling aan Tindermatches blijkbaar hetzelfde idee had die avond. Stel je voor: ik zie twee jongens waar ik twee weken voordien mee op date was geweest (Sam is in een week tijd met drie verschillende personen op date geweest, *red.*). Goed, dit is een riskante situatie, maar niet noodzakelijk problematisch. Ik was tamelijk nuchter, dus besloot ik mijn hoofd laag te houden en me snel een weg door de mensenmas-

sa te banen, uit het zicht van de jongens. En met succes.

“**SORRY BEN ECHT MENTAAL INSTABIEL VANAVOND**”

Een paar uur en enkele pinten later veranderde dat helaas. Elke oprechte vriend zal je vertellen dat iemand die net uit een *situationship* komt niet in de meest stabiele

match nummer 1. Dat was allemaal leuk en wel, totdat bleek dat deze Tindermatch ook een erg knappe vriend had die een gesprek begon aan te knopen. Dat is – alweer – erg leuk, maar ook tamelijk ongemakkelijk. Met mijn beoordelingsvermogen nogal aan de benevelde kant, voornamelijk door de voornoemde pintjes, slaag ik er na een *snel muiltje* dan ook in om te roepen: “SORRY BEN ECHT MENTAAL INSTABIEL VANAVOND!”, waarop ik mijn jas neem en de club uit ren.

De twee kerels blijven verdwaasd achter. Alsof die actie nog niet vreemd genoeg was, besluit ik om ook naar Tindermatch nummer 2 te sturen, die intussen in een ander café zat. Eenmaal aangekomen, herkende hij me gelukkig meteen. Ik kreeg zelfs een knuffel en een obligatoir Valentijnskusje. Daarnaast kreeg ik ook de nogal vreemde vraag “Ge kent mijn naam toch nog?! Haha!”. Erger was dat ik me zijn naam effectief niet meer kon herinneren. Toen tegelijkertijd de zon ook begon op te komen, wist ik dat het tijd was om deze shitshow af te sluiten en naar huis te keren.

Moraal van het verhaal: Tinderdates bestaan ook in het echt, namen zijn belangrijk, en *#stay_toxic*.

mentale positie zit, en ik ben blijkbaar geen uitzondering. Tegen 4u die nacht hadden mijn vrienden besloten dat de avond wel lang genoeg had geduurd en ze namen afscheid. Normaal zou je dan zelf ook naar huis gaan. Maar die avond besloot ik dat de nacht nog niet over was, en dat ik eerst “nog eens hey ging zeggen” tegen Tinder-

Brugspaghetti vanaf volgende week € 7.20: rector reageert

DOOR DRIES BLONTROCK // BEELD DOOR COLLIN CARDON

Een schokgolf gaat door studentenland: UGent verhoogt de prijs van de bekende Brugspaghetti, en doet dat meteen bijzonder drastisch. € 7,20 voor een bordje pasta? Rector Rik Van de Walle probeert de prijsverhoging te rechtvaardigen.

“Het is met spijt in het hart dat ik dit doe,” steekt rector **Rik Van de Walle** van wal, “maar de situatie dwingt ons ertoe. We zagen geen andere uitweg meer.” De tranen staan Van de Walle in de ogen. Pas na enkele seconden herpakt hij zich. “Er restte ons geen andere keuze.”

De rector heeft de verzamelde pers bijeengeroepen. Dat is hoogst uitzonderlijk, maar dat geldt evengoed voor het nieuws dat hij vandaag moest meedelen. Vanaf volgende week betalen studenten voor een bord Brugspaghetti immers niet langer € 4,85, maar de gigantische prijs van € 7,20. Dat is even slikken. Achterin de zaal vielen meteen enkele studenten flauw. De diagnose? Een financiële kater.

Van de Walle beseft maar wat goed dat dergelijk nieuws inslaat als een bom. Hij probeert dan ook meteen uit te leggen waarom die drastische prijsstijging noodzakelijk is. De rector verwijst naar het lastige economische klimaat, met stijgende energieprijzen en woekerende inflatie, en naar de Vlaamse regering, die de gemaakte afspraken over de financiering van de universiteiten al jarenlang niet naleeft en evenmin toestaat dat de universiteit zelf aan het inschrijvingsgeld sleutelt.

Maar waarom precies de Brugspaghetti? Van de Walle beseft dat hij ijzersterk zal moeten onderbouwen waarom het net de geliefde studentenkost is die UGent naar de financiële afgrond sleurt. Daarvoor heeft hij evenwel een bijzondere methode uitgekozen. Hij knoopt een schort om zijn middel, enkele Brugmedewerkers

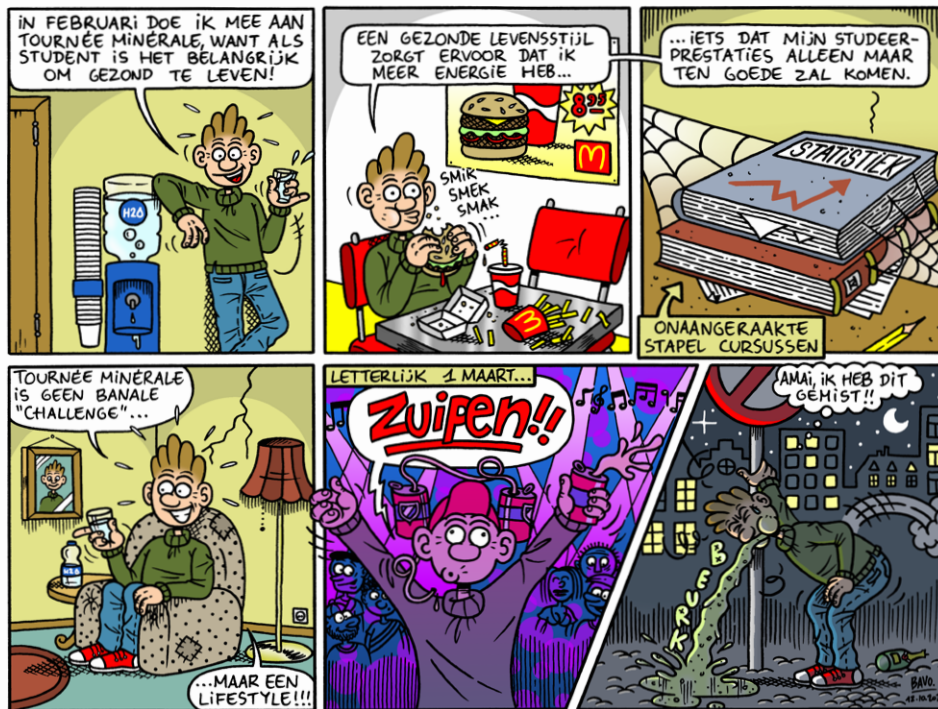
dragen een fornuisje binnen en de UGent-woordvoerders ploffen een aantal ingrediënten op tafel. De rector laat een dramatische pauze vallen en verkondigt dan met zijn beste vertelstem: “Vandaag koken we spaghetti bolognaise.”

De kok van dienst begint meteen zelfgemaakte pasta te draaien, alsof hij nooit iets anders gedaan heeft. Vervolgens richt hij zijn aandacht op de groenten. Volgens Van de Walle werkt het studentenrestaurant enkel en alleen met de meest exquise ingrediën-

ten. “We staan er bovendien op dat onze ingrediënten uit *la bella Italia* komen”, vertelt de rector enthousiast. Hij volgt die mededeling op met een imitatie van Italiaanse handgebaren en enkele woorden met een accent dat potentieel racistisch is.

Op Van de Walles snijplank liggen groenten die geen mens ooit geproefd heeft in zijn bord Brugspaghetti. Toch zitten ze er allemaal in, dringt de rector aan. “Misschien zijn studenten gewoon nog niet volwassen genoeg op culinair vlak”, lacht hij. “Maar u begrijpt: deze focus op lokale ingrediënten en een authentieke bereidingswijze kosten gewoonweg geld. Veel geld.”

Wie denkt dat Van de Walles demonstratie daar ophield, vergist zich schromelijk. “We maken immers geen vegetarische spaghetti vandaag. Breng het varken binnen!” Enkele restomedewerkers sleuren een levend varken de zaal in. Wanneer de rector een vlijmscherp en gigantisch mes tevoorschijn tovert, beginnen enkele aanwezigen te protesteren. Na een vurige discussie van enkele minuten bindt de rector in. Hij mompelt iets over ‘cancelcultuur’ en kondigt aan dat het dan toch maar veggiespaghetti wordt.

Pol&Soc is de marginalisatie beu

Er heerst grote onvrede bij studenten van de faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen. Ze hebben er genoeg van om steeds het mikpunt van spot te zijn. De meningen zijn voor een keer niet verdeeld: het moet stoppen.

Anna-Maria is net haar herbruikbare drinkfles aan het bijvullen wanneer we vragen naar haar motivatie om zich in te schrijven aan de faculteit. "Ik heb voor sociologie gekozen omdat ik veel mensenkennis heb en omdat de Simontest zei dat drie uur wiskunde in het middelbaar voldoende voorkennis geeft. Het probleem is dat al de andere faculteiten zich superieur voelen ten opzichte van ons. We zijn het beu om de grap aan te moeten horen dat we later in de McDonald's zullen moeten gaan werken, daar ons diploma waardeloos is."

Ook over het gerucht dat Pol&Soc een specifiek politiek publiek aantrekt wil ze iets kwijt. "Het is een grove mis-

DOOR TAILAH BAERT

vatting dat iedereen hier een linkse rakker is die voor PVDA stemt. Neen, wij stemmen met z'n allen op Groen. Hoe denk je anders dat die partij nog steeds niet onder de kiesdrempel is gezakt?"

Sander studeert politieke wetenschappen en denkt de oorzaak van de kwalijke connotatie van zijn richting gevonden te hebben. "Het is allemaal de schuld van die *humanes*. Die denken dat het allemaal zo makkelijk zal gaan als in het middelbaar, maar na twee lessen statistiek roepen ze al om hun moeder. Wij zijn dus ook échte wetenschappers, hé."

De faculteitsraad pakte op Twitter alvast uit met een stevig dreigement: "Als het nog lang zo doorgaat, sluiten we ons aan bij HOGENT! Daar worden we tenminste niet aanzien als het kneusje."

De liegende

FACULTEIT POLITIEKE EN SOCIALE WETENSCHAPPEN

'Vertegenwoordiging aan de UGent voor en door elke student.'

Ben je geïnteresseerd of heb je vragen? Neem dan gerust contact op via info@gentsestudentenraad.be. Je bent eveneens steeds welkom op onze vergaderingen en werkgroepen die openstaan voor alle studenten.

Scan me!

gentsestudentenraad.be

Gentse Studentenraad

@genstestudentenraad

@genstestud

Gentse Studentenraad